Micul olog Iosif –
Un tânăr erou al credinţei
N. I. Saloff-Astakhoff

Introducere

întâmplările din această carte se petrec pe scena evenimentelor celui de-al treilea deceniu din Ucraina, un timp cu multe tulburări politice şi lupte. Iar toate acestea făceau ca în ţară să existe foarte mulţi orfani.
începând cu 1921 a fost dusă activ o campanie împotriva religiei şi astfel orice fel de educaţie în spirit creştin a fost interzisă. Aceasta i-a pus pe creştinii ce conduceau un orfelinat în conflict cu autorităţile, şi a dus în cele din urmă la închiderea orfelinatul şi la împrăştierea copiilor de acolo. Totuşi, Dumnezeu are căi de a le purta de grijă copiilor Săi chiar şi în cele mai vitrege circumstanţe.

Abram A. Harder şi soţia sa (în centru), „părinţii" de ia orfelinat, împreună cu micuţii şi alţi lucrători de acolo în anul 1921. E posibil să fie acelaşi orfelinat în care a fost şi „micul olog losif".

„Şi Isus le-a zis: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine, şi nu-i opriţi, căci împărăţia cerurilor este a celor ca ei."
(Matei 19:14)
„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. [...] Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii."
(Apocalipsa 2:10)

AJUHS LA

Trecuse deja vara, cea care, prin căldura ei, dă viaţă întregii naturi, iar astfel totul este verde, în floare şi plin de frumuseţe. I-au urmat nişte zile mai reci ale unei toamne timpurii. Pădurile, livezile, grădinile şi câmpurile erau înveşmântate acum într-o paletă splendidă de amestecuri între galben, roşcat şi verde. Odată cu dimineţile şi serile răcoroase s-au ivit pe cer şi stolurile de gâşte şi raţe sălbatice, cocori şi alte păsări, care umpleau văzduhul de sunete vioaie în zborul lor spre ţările calde.
O zi însorită îi găsi pe administrator, pe infirmiere şi pe copii foarte ocupaţi în grădină

şi în livadă, aflate lângă clădirea orfelinatului, la marginea unui orăşel prosper. Cei mai micuţi, cărora le plăcea joaca mai mult ca orice, se învârteau vioi pe lângă infirmiere (sau curr le plăcea lor să le numească „tanti") în timp ce copiii mai nari se bucurau să poată fi de folos la strânsul fructelor şi legumelor sub supravegherea atentă a administratorului.
Fără veste, se auzi un faiton care intră în curte şi se opri în faţa intrării principale a orfelinatului. Un copil îmbrăcat cu haine sărăcăcioase le captă imediat atenţia copilaşilor, făcându-i să nu poată sta locului: era entuziasmul de a primi un „frate" sau o „soră" nouă. Nu le luară decât o clipită să dea drumul cuţitelor, coşurilor şi la tot ce mai aveau prin mâini şi să o ia la fugă spre capătul grădinii unde lucra „tăticul". Toţi micuţii îl iubeau pe administrator ca şi pe un tată şi îl strigau aşa. Fiecare încerca acum să-i spună mai repede decât ceilalţi despre noua veste şi de pe feţele lor se putea vedea cât de entuziasmaţi erau.
învăluindu-i într-o privire plină de dragoste pe copilaşii care se adunaseră nerăbdători în jurul său, administratorul îi întrebă:
— Dar dacă au mai adus pe cineva, nu o să fiţi înghesuiţi?
— Nu, nu, taţi, au exclamat câteva glasuri deodată, o să avem loc toţi!
— Şi chiar v-ar plăcea să aveţi cu voi un „frăţior" sau o „surioară" nouă?
— Vai, sigur, taţi, o să-l iubim şi o să fim buni cu el, strigară ei plini de entuziasm. O să fie bine şi frumos pentru noi toţi!
— Bine, bine atunci, staţi şi faceţi treaba în locul meu cât timp eu mă duc să văd dacă aşa stau lucrurile. Să fiţi cuminţi şi să ascultaţi de tanti Ana cât timp voi fi plecat, bine?
Cu aceste cuvinte, el se îndreptă cu pas vioi spre clădirea orfelinatului unde îl aşteptau acei străini.
Aceştia erau un cuplu de oameni între două vârste, care au adus un băiat de nouă ani cu ei. Era aşa de slab şi nişte zdrenţe murdare abia îi acopereau trupul, iar piciorul
8
beteag îl făcea să pară şi mai vrednic de milă.
După introducerile de rigoare, bărbatul explică de ce-l adusese pe acest băiat. Nădăjduia că avea să fie acceptat la orfelinat, unde să se bucure de o îngrijire şi de o educaţie bună. Deci, copilaşii au ghicit bine.
Şi totuşi, erau multe piedici în cale. în ultima vreme au fost aşa de mulţi care au cerut să fie admişi la orfelinatul de curând înfiinţat, încât s-a dovedit imposibil ca toţi să fie acceptaţi. Mai mult, una din regulile orfelinatului era că cei ce aveau părinţi nu puteau fi admişi - şi nu era singura problemă care să pună beţe-n roate în cazul acestui băiat.
în timp ce asculta, pe faţa bărbatului se putea vedea tot mai clar neliniştea. în cele din urmă, îl chemă pe administrator la o parte şi-şi vărsă amarul din suflet, explicându-i situaţia dificilă în care se afla. Războiul şi revoluţia i-au adus în ruină mica fermă pe care o avusese, iar acum se afla într-o luptă disperată cu sărăcia. Soţia îi murise cu doi ani în urmă, lăsându-i în grijă câţiva copii printre care şi un bebeluş. Aşadar, se recăsătorise, dar cea de-a doua soţie nu-i iubea deloc pe aceşti copii şi în mod deosebit avea ură faţă de acest băiat, care probabil avea să rămână pentru restul vieţii beteag de un picior. îşi sfârşi trista poveste în lacrimi.
— O, vă rog, nu ne refuzaţi! exclamă el deznădăjduit. Altfel nu o să se aleagă nimic de băiatul meu.
Negreşit, era o situaţie nefericită şi parcă fără ieşire. O problemă dificilă le stătea în faţă administratorului şi personalului, căci erau câteva motive pentru care acest băiat nu putea fi primit în primul rând - era împotriva regulilor. în al doilea rând şi mult mai imoortant - el avea deja nouă ani şi într-o mare măsură caracterul lui era deja format. Poate căpătase deja nişte obiceiuri greşite şi poate avea nişte înclinaţii de care cu greu ar fi scăpat un copil de vârsta lui - ar fi fost un mare pericol ca el să aibă o influenţă nefastă asupra celor mai mici din orfelinat. Cei care lucrau la orfelinat îi

creşteau pe copii în învăţătura Scripturilor, şi de aceea simţeau că a-l admite pe băiat putea fi un pericol foarte serios. Totuşi, după ce au încredinţat situaţia în mâna lui Dumnezeu în rugăciune, neputând să întoarcă spatele la rugămintea sărmanului tată, ei l-au acceptat pe micul Iosif. Două săptămâni mai târziu, acesta veni în noul său cămin ca să devină cel mai proaspăt membru al acestei fericite familii de la orfelinat.

Z\LB LA ORFELINAT

După ce făcu o baie fierbinte - lucru nemaipomenit pentru sărmanul copil - lui Iosif i s-au dat haine curate. Iar după aceea i s-a arătat patul unde avea să doarmă. Fiind îngrijit cu atât de multă dragoste de personalul creştin al orfelinatului, micul băiat abia mai ştia pe ce lume trăia. Se simţea de parcă ar fi fost schimbat şi ajuns într-o nouă lume. Această dragoste necondiţionată şi această grijă afectuoasă îi erau străine în căminul familiei sale, iar cum ei erau o familie numeroasă, el a fost silii să trăiască într-o mare sărăcie timp de mulţi ani. Iar ultima rază de soare din acea casă se întunecase atunci când mama lor muri. Şi cât de bine îşi amintea de bătăile pe care le primea de la mama vitregă şi chiar de la fraţii lui mai mari! Ce lacrimi vărsa suferind din pricina aceasta! Nu mai rămăsese nimeni la care să poată găsi siguranţă după ce murse mama. Nimeni la care să fugă atunci când ceilalţi râdeau ji-şi băteau joc de

el, strigând după el „şchiopule!". Nimeni la care să găsească puţină mângâiere în astfel de clipe. Ştia că tatăl său încă îl mai iubea, dar acesta era mereu la muncă şi foarte rar pe acasă.

Iosif a vărsat multe lacrimi în scurta lui viaţă, ceilalţi purtându-se urât cu el şi necăjindu-l. Dar încetul cu încetul aceste cuvinte răutăcioase păreau să-l doară tot mai puţin, iar cu timpul în el se născuse amărăciunea care îl făcea neprietenos, dur şi gata să-şi facă singur „dreptate". A ajuns să-i facă plăcere când putea să se răzbune pe vreun frate sau pe vreo soră, şi în special pe mama vitregă. în ultima vreme era chiar cea mai mare bucurie pentru el să găsească o cale prin care să-i supere pe cei care îl chinuiau, dar mai ales pe cea care îi luase locul mamei lui dragi. Nu era de mirare că de mic caracterul i-a fost stricat din cauza suferinţelor peste puterile unui copil. însă aici unde se afla acum, nimeni nu râdea de el şi nici nu încerca să-l necăjească. Niciodată nu-l chemau cu acel cuvânt pe care îl ura - „şchiopule" - şi care îi făcuse o rană dureroasă, tot mai adâncă cu trecerea anilor petrecuţi acasă cu familia lui. Ori de câte ori era strigat astfel, inima i se umplea cu o amărăciune negrăită şi creştea tot mai mult în el o durere amestecată cu furie.

Şi ce neobişnuit i se părea că toţi aceşti oameni care îl înconjurau acum, cei mari cât şi cei mici, nişte străini, se purtau cu atâta dragoste faţă de el!

în primele săptămâni, băiatul se arătă foarte ascultător pentru că viaţa de la orfelinat era ceva cu totul inedit pentru el. Administratorul şi ceilalţi lucrători începură să creadă că îngrijorările lor de mai înainte, ca nu cumva Iosif să-i influenţeze într-un mod negativ pe cei mai mici, se

dovedeau a fi nefondate.

Totuşi, după ce trecu o vreme şi se obişnui cu noul mediu, băiatul începu să se simtă tot mai mult ca acasă, încetişor vechile obiceiuri şi-au arătat tot mai mult colţii, până când nimeni nu ar mai fi putut avea vreo îndoială. După câteva luni, toţi de la orfelinat conştientizaseră deja că Iosif era un copil cu un caracter stricat. Nu doar că se purta brutal şi plin de vicleşug cu ceilalţi copii, dar se mai arăta şi obraznic cu personalul orfelinatului. Cu multe strădanii, ei au încercat să-i câştige inima, prin dragoste şi bunătate, dar, spre marea lor dezamăgire, totul părea să fie în zadar.
Treptat, Iosif se întoarse la vechea lui purtare plină de neascultare şi respingere faţă de alţii. înainte batjocura şi insultele îi făceau mica lui inimă plină de păcatul dorinţei de răzbunare, acum nu mai putea suporta nicio manifestare de afecţiune. Dacă cei de la orfelinat îi arătau mai multă dragoste, el se împietrea şi mai mult, încât părea să îi urască chiar. Inima lui se arăta tot mai cuprinsă de întuneric. Satana lupta în el împotriva oricărui lucru bun.
Devenise la fel de clar că şi ceilalţi copii erau influenţaţi de pilda rea pe care o dădea Iosif. Au început să se folosească de minciuni sau să se poarte nerespectuos şi să fie neascultători, lucru nemaiîntâlnit la orfelinat înainte. Multe rugăciuni fierbinţi erau aduse zi de zi în faţa tronului de har pentru micul Iosif, ca Dumnezeu să-i schimbe inima acestui sărman suflet amăgit de cel rău. Dar totul părea zadarnic, iar zilele treceau, la fel şi lunile, iar Iosif îşi păstra direcţia greşită şi influenţa rea asupra copiilor de la orfelinat.
Au trecut doi ani, iar el se mai afla acolo, însă fără ca să aibă loc vreo schimbare în comportamentul lui. Nu era deloc interesat să înveţe o meserie, iar când i se cerea

să muncească alături de ceilalţi copii, el răspundea cu o atitudine fără tragere de inimă şi lipsită de bucurie. La şcoală era foarte leneş, luând note foarte mici, încât învăţătorul îşi pierduse orice speranţă pentru viitorul lui. Administratorul şi cei care îl ajutau în luarea deciziilor au luat foarte în serios posibilitatea trimiterii băiatului înapoi acasă. Ţinea de datoria lor să păzească orfelinatul de influenţa rea pe care o avea băiatul.
Dar dragostea şi mila pentru acest sărman băiat olog nu secaseră încă. Chiar dacă nu arăta niciun interes pentru ceva bun, ei mai aveau încredere în Dumnezeu că El putea să-i schimbe inima împietrită şi răzvrătită. Şi mereu această nădejde îi oprea din a-l trimite la familia lui şi tot aceeaşi nădejde le dădea curaj lucrătorilor să îndure toate dificultăţile pe care le ridicau încercările de a-l creşte pe acest copil pentru slava lui Dumnezeu. Aşadar, au continuat să trateze cu blândeţe fiecare greşeală a băiatului, supraveghindu-l plini de grijă şi de dragoste părintească. Şi cu mai multă râvnă ei stăruiau în faţa Tatălui, ca El, Cel care „poate să mântuiască în chip desăvârşit", să-l aducă şi pe micul Iosif la pocăinţă.

COMUNIŞTII FATA IN FAŢA CU CREŞTINII

După un război civil lung şi sângeros, care a adus moartea a milioane de oameni şi a ruinat o ţară clădită timp de multe secole, se stabili, în cele din urmă, un guvern peste întreaga ţară, iar viaţa intră într-un oarecare ritm normal.
Acest guvern însă începu reconstrucţia ţării după propriile idei şi principii, încercând din răsputeri să distrugă orice rămăşiţă a vechiului regim.

Toate activităţile de binefacere private fie au fost închise, fie li s-a impus o conducere nouă, comunistă. Autorităţile sovietice doreau cu orice preţ să aibă controlul asupra tinerei generaţii şi de aceea au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să-i scoată de sub influenţa părinţilor şi educatorilor creştini, aşa încât să-i poată ei îndoctrina în spiritul ateismului comunist. Ca urmare, felul în care copiii erau crescuţi se schimbase complet, printre multe alte lucruri. Şcolile şi orfelinatele au fost preluate de instituţiile
15
statului, iar duhul celui rău punea stăpânire tot mai mult pe acestea.
Iar aceste schimbări nefaste nu au ocolit nici acest orfelinat. Fiind conştienţi că nişte autorităţi care neagă existenţa păcatului şi a lui Dumnezeu şi care nu pun niciun preţ pe curăţia în relaţiile dintre băieţi şi fete, nu puteau decât să strice caracterul copiilor, cei de la orfelinat au făcut tot ce le era în putere să ţină instituţia lor departe de mâna autorităţilor. Dar fără nicio izbândă, căci autorităţile locale trimiteau ordin după ordin. în curând au interzis clasele de şcoală duminicală pentru copii şi citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Apoi învăţătorilor şi infirmierelor nu li s-a mai permis să le spună nimic copiilor despre Dumnezeu. S-a mers şi mai departe, interzicând administratorului să-i mai conducă pe copii în rugăciune înainte de masă sau în orice alt moment, cu ameninţarea că îl vor împuşca pe loc dacă nu se supune dispoziţiilor. Aceeaşi sentinţă era valabilă şi pentru oricine ar fi pomenit de Numele lui Dumnezeu copiilor.
Aşa a început o vreme de grea încercare pentru cei de la orfelinatul creştin. Copiii erau obişnuiţi să-I mulţumească lui Dumnezeu înainte de fiecare masă. De aceea când soldaţii au plecat, iar toţi s-au adunat la masă, micuţii au aşteptat în linişte cuvintele obişnuite de mulţumire ale administratorului, fără să se atingă de mâncare. Lucrătorii de la orfelinat erau şi ei tăcuţi, copleşiţi de realitatea sumbră a noilor dispoziţii primite. în cele din urmă, administratorul le vorbi cu o voce tremurândă copilaşilor aflaţi în grija lui.
— Dragi copii, mi-a fost interzis sub ameninţarea cu moartea să mă mai rog, aşa că puteţi începe să mâncaţi.
— Nu, taţi, nu mâncăm până nu-I mulţumim lui Isus
16
pentru mâncare! Dacă dumneata nu ai voie să te rogi, atunci las-o pe mama! veni imediat răspunsul copiilor.
— Ah! Dragii mei, nimeni nu mai are voie să se roage cu voi. Soldaţii ne-au ameninţat cu moartea dacă facem asta, exclamă soţia administratorului cu lacrimi în ochi. Hai, mâncaţi până nu se răcesc bucatele!
Din nou se aşternu liniştea şi se putea vedea că fiecare suferă în adâncul sufletului când dintr-odată micuţul Pavelică începu să plângă. O infirmieră îl luă în braţe şi-l întrebă de ce plânge.
— Pentru că mi-e tare foame! reuşi el să răspundă printre lacrimi. Nimeni nu s-a rugat, aşa că nu pot să mănânc, rămase el neclintit după ce infirmiera îl îndemnă şi ea să mănânce.
Şi alţii l-au rugat să mănânce, însă el continuă să refuze, chiar dacă mai plângea de foame. După câteva momente alţii au izbucnit în plâns, iar în cele din urmă, toţi au părăsit sala de mese fără ca să se fi atins cineva de mâncare.
întreaga zi se scurse încet de tot, lăsând pe feţele copiilor şi ale lucrătorilor o expresie tot mai tristă. Aşa cum puişorii simt din instinct apropierea uliului şi fug sub aripile cloştii la adăpost, la fel şi copilaşii simţeau că avea să se întâmple ceva foarte rău. Din pricina aceasta, se ţineau cât mai aproape de infirmiere, având grijă sâ nu dea drumul mâinilor lor, şi se cuibăreau la pieptul lor.
în mod repetat se auzeau aceleaşi întrebări şi, în timp ce le rosteau, glasul lor de copii trăda teama din sufletul lor.
— N-o să vă ia de lângă noi, nu? N-o să vă împuşte, nu? într-un târziu se lăsă întunericul şi odată cu el veni şi
timpul ca micuţii să meargă la odihnă. Copoţelul sună ca

de obicei, şi copiii se adunară ca până atunci în hol pentru rugăciune, refuzând să se ducă în dormitor fără a se ruga mai întâi. însă după multe insistenţe, unii dintre ei, chiar şi puţin obligaţi, s-au îndreptat fără tragere de inimă spre camerele lor. însă unul dintre ei, micul Vanea, în vârstă de doi ani, nu vrea să asculte de infirmiera sa. Deşi l-a întins de câteva ori în pătuţul lui, el de fiecare dată se ridicase pe genunchi şi îşi împreunase mâinile, rugându-se de infirmieră cu lacrimi în ochi să spună o rugăciune.
Pentru o vreme infirmiera se luptă cu propriile sentimente de dragul copiilor, însă dintr-odată începu să tremure de o emoţie nestăpânită. Cu un plâns înăbuşit ieşi repede din cameră.
Sărmanul Vanea, buimăcit de această reacţie neaşteptată, murmură câteva cuvinte ca rugăciune şi apoi se strânse în pătuţul său ca să doarmă.
La orfelinat viaţa devenea tot mai grea cu fiecare zi care trecea. Controalele erau tot mai dese, comuniştii interogându-i pe copii dacă vreunul dintre lucrători le povestea despre Dumnezeu sau se ruga împreună cu ei. Cu tot mai multe ameninţări cereau ca orice învăţătură să fie împotriva religiei. Doar nădejdea că vor putea să păzească sufletele acestor copii de pierzarea iminentă le-a mai dat putere lucrătorilor să îndure presiunile şi să-şi pună zilnic viaţa în pericol, având mereu convingerea că vor primi mereu forţe noi pentru a lupta.

LUPTA

sonereu

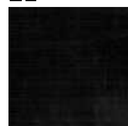
C6PUUR

Era o iarnă straşnică şi un ger de crăpau pietrele. Troienele de zăpadă astupaseră multe străzi, iar oamenii erau siliţi să stea la adăpost, ca să se ferească de frigul necruţător şi de rafalele de zăpadă care se abătuseră în ultimele zile. Abia mai puteai vedea pe cineva umblând pe străzi. Căile ferate mai funcţionau, dar cu mare dificultate.
Imediat ce a preluat puterea, guvernul comunist a declarat toate bunurile proprietate colectivă, iar astfel toţi aveau să se bucure în mod egal de ele. Fabricile, minele, proprietăţile funciare şi afacerile, toate au fost confiscate de la proprietarii lor de drept, iar căile ferate le-au împărtăşit soarta.
în încercarea lor de a-şi subordona masele, amăgindu-le cu o falsă egalitate, guvernul a desfiinţat clasele de călătorie şi a ordonat distrugerea trenurilor vech de acest fel, din momentul respectiv având să mai existe o singură clasă de

, „..*■ -r-
călătorie pentru toţi oamenii. Mai mult, nu avea să fie nicio taxă pentru călătoriile cu trenul, fiecare fiind liber să meargă fără plată oriunde dorea după ce obţinea un permis de la autorităţi. Ca urmare, în foarte puţin timp întreg sistemul de căi ferate a ajuns în haos. Doar vagoanele de marfă au mai rămas în uz, iar mecanicii nepricepuţi sau fără experienţă, angajaţi de curând, abia dacă puteau să întreţină focul la cazane. Aceste trenuri se mişcau încet, iar din cauză că zăpada era mare,

răzbăteau cu greu de la o staţie la alta, fiind folosite în principal pentru a transporta soldaţi şi, uneori, provizii pentru ei.
Iar cum minele de cărbune au fost confiscate şi exploatarea lor a încetat, adeseori trenurile aveau întârzieri, uneori de zile întregi, datorită lipsei de combustibil. în cele din urmă, pentru ca totuşi să se mişte din loc, muncitorii feroviari demolau clădirile aparţinând de căile ferate, folosind lemnul pentru combustibil. De fapt, foloseau orice putea fi pus în foc.
Pentru că nu era în funcţiune niciun vagon de călători, sărmanii oameni înfometaţi încercau cu disperare să găsească un loc în câte un vagon mizerabil de marfă. Aşa călătoreau din loc în loc căutând necontenit de mâncare. Cum aceste vagoane nu erau încălzite, sărmanii călători sufereau de un frig insuportabil. Cei care aveau şansa să ajungă mai în mijloc nu găseau situaţia cu mult mai îndurătoare. însă de vreme ce nu era niciodată loc pentru toţi, era şi mai greu pentru cei care erau nevoiţi să călătorească îngrămădiţi pe deasupra vagoanelor, pe scări, pe barele dintre vagoane, pe locomotivă sau prinşi de te miri ce. La fiecare staţie erau împinşi jos cu neruşinare de către soldaţi; însă imediat ce trenul pornea din nou, împinşi

de un val de disperare, oamenii luau iarăşi cu asalt locurile de unde au fost îndepărtaţi.
Mulţi dintre ei mureau de frig şi cădeau în zăpada care acoperea calea ferată. Mureau chiar şi în vagoane, trupurile lor fiind îmbrâncite jos fără nicio ceremonie la oprire. în unele locuri zăpada era atât de înaltă, încât au fost săpate nişte căi înguste pentru trenuri, iar de o parte şi de alta se formau ziduri de zăpadă. Şi inevitabil, când trenul trecea prin astfel de defileuri, mulţi dintre cei agăţaţi de laturile vagoanelor erau smulşi şi mureau într-un chip groaznic, zdrobiţi sub roţile care îşi continuau drumul impasibil.
Mulţi părinţi plecaţi de acasă în căutarea unei bucăţi de pâine pentru copiii lor au murit astfel. Trupurile lor erau aruncate în gropi comune, pentru că erau mulţi care mureau peste tot, iar identificarea lor ar fi fost imposibilă. Copiii care rămâneau în urma acestora nu aveau să mai afle niciodată ce s-a ales de cei dragi ai lor.
O astfel de locomotivă îşi croia drum prin câmpul cu troiene pentru a ajuta un tren înzăpezit plin cu soldaţi. în ciuda furtunii cumplite de zăpadă şi a frigului care pătrundea până în măduva oaselor, oamenii încă se ţineau strânşi de orice se putea prinde. Şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, la fiecare staţie erau hărţuiţi de soldaţii CHEKA.
în grămada aceasta de oameni căţăraţi pe locomotivă se găsea un tânăr în jurul vârstei de douăzeci şi şase de ani, care se ţinea lipit de cazan, în vreme ce partea cealaltă a trupului său era pe jumătate îngheţată. Frigul îi pătrunse până în măduva oaselor, însă nimic nu l-ar fi descurajat încât să renunţe la scopul călătoriei sale - să ajungă în capitală.
Odată cu locomotiva care prinse ceva viteză, parcă şi vântul se înteţi, iar ceilalţi călători îşi părăsiră locurile, fie ca

să aştepte în gară, nădăjduind să prindă un loc mai bun la următorul tren care avea să treacă, fie să meargă în satul cel mai apropiat după mâncare.
în timp ce întunericul se lăsa, tânărul se simţea tot mai sleit de putere şi nu se mai putea ţine pe picioare. încet, alunecă lângă cazan - puţina viaţă care mai rămăsese în trupul lui vlăguit se lupta acum cu moartea în gerul năprasnic.
De mai mulţi ani el îi aparţinea Domnului; de când se întoarse la El vestise minunata Evanghelie a păcii şi a fericirii unui popor a cărui ţară era acum plină de duşmănie, ură şi crimă. De câteva ori când predicase Evanghelia, a fost pus faţă în faţă cu

moartea, dar atunci o privise cu seninătate, deoarece ea însemna pentru el să plece din această lume pentru a fi cu Hristos Isus în slavă. însă de această dată gândul că i se apropia sfârşitul, îi umplea inima de o durere nespus de mare, fiindcă nu ajunsese în capitală, nu îşi atinse ţinta călătoriei sale!
încet, locomotiva îşi urma drumul făcând acelaşi zgomot monoton de-a lungul şinelor. Gerul se făcea şi mai aprig. Simţind că i se apropie moartea, călătorul îşi adună toate puterile care îi mai rămăseseră şi, cu un efort titanic, se ridică pe picioare. Strigă după ajutor, dar vântul îi spulberă cuvintele. Şi chiar dacă vreun muncitor de la tren i-ar fi auzit strigătul, puţin probabil că l-ar fi băgat în seamă - moartea prin îngheţ era ceva prea obişnuit şi era imposibil să bage în seamă orice caz.
în timp ce o amorţeală dulceagă însoţită de o toropeală copleşitoare cuprindeau făptura înfrigurată a tânărului, întreaga lui viaţă îi trecu ca un film prin faţă. Simţind că încet, dar sigur va muri de frig, îşi încredinţa lucrarea neterminată

Domnului şi duhul în mâna lui Dumnezeu care l-a dat.
Doamne drag, Mântuitorul meu, scapă-i pe micuţii orfani pentru care sufletul meu acum trebuie să-mi părăsească trupul. în mila şi harul Tău îmi încredinţez duhul, Tată.
Apoi capul i se plecă încet pe piept, iar somnul îl birui.
Dintr-odată se auzi şuierul strident al locomotivei care străbătu aerul îngheţat, iar câteva voci se auziră strigând:
— O haltă! O haltă!
Zgomotele acestea îl treziră pe călătorul pe jumătate îngheţat. Preafericitul gând al unei căsuţe calde, unde s-ar fi putut odihni, îi trezi simţurile aflate în letargie, aducând încă un strop de vlagă acestui trup îngheţat. Locomotiva acoperită cu gheaţă şi zăpadă se apropie de haltă şi, în cele din urmă, se opri cu o hurducătură scurtă.
Tânărul se urni cu greu din loc, sforţându-se să coboare de pe locomotiva cu care călătorise, încercând să-şi amintească unde exact în orăşel locuia acea familie de creştini care îl mai primiseră ca oaspete cu alte ocazii.
Dragă Tată din cer, strigă el către Dumnezeu, *O, Te rog, dâ-mi destulă putere ca sâ ajung la aceşti oameni primitori; şi a Ta să fie toată slava şi gloria!* Cu aceste cuvinte îşi reînnoi eforturile pentru a coborî de pe locomotivă.
Era încă întuneric, chiar înainte de a apărea primii zori ai zilei. De la câteva case radia o lumină veselă prin gemuleţele acoperite cu modele de gheaţă; cocoşii începeau să cânte, vestind apropiata dimineaţă.
Viaţa se punea din nou în mişcare în micuţul orăşel încă adormit, chiar dacă zăpada era viscolită. Se auzeau scârţâitul porţilor şi hârşâitul lopeţilor cu care oamenii îşi curăţau trotuarele. Dar pe lângă şi în casa domnului A. Petrof totul era încă înmormântat în linişte, căci familia încă

dormea. Dintr-odată tăcerea se rupse când cineva bătu în ochişorul de geam înzăpezit. Cineva care abia se mai putea ţine pe picioare aştepta cuprins de friguri ca să-i răspundă cineva.
— Cine-i acolo? se auzi o voce somnoroasă dinăuntru, probabil a celui care dormea cel mai aproape de geam.
— Domnule Petrof, sunt eu, I.S. Vă rog în Numele lui Dumnezeu să mă lăsaţi înăuntru cât mai degrabă -îngheţ!
Câteva momente mai târziu se auziră paşi la uşă. Cu multă trudă stăpânul casei împinse uşa în faţa căreia se adunase un morman de zăpadă.
— Cum de ai reuşit să ajungi până la noi pe un asemenea viscol?! exclamă domnul Petrof în loc de salut. Poftim înăuntru - hai, hai, repede!
— Slavă Domnului! îi scăpă de pe buze tânărului. încă o dată m-a scăpat de la moarte sigură! Dar, vă rog, ajutaţi-mă căci nu pot să-mi mai ridic picioarele din

zăpadă - chiar nu mă mai pot mişca.
— Vai, dar ce-i cu tine? Domnul să se îndure de tine! Eşti de-a dreptul îngheţat! exclamă domnul Petrof plin de tulburare, apucându-l cu braţele puternice pe tânăr şi trăgându-l înăuntru.
Odată pătruns în casa călduroasă, oaspetele se prăbuşi în braţele gazdei, pierzându-şi cunoştinţa. Nu mai simţi cum prietenii lui creştini l-au dezbrăcat de hainele lui îngheţate şi l-au pus într-un pat cald şi primitor.
Abia pe la ora patru după-amiază, când umbrele serii se furişau iute deasupra orăşelului, se trezi şi obositul drumeţ.
Mi-e foame, îi veni primul gând după ce se trezi, căci de multă vreme nu mai pusese nimic în gură.
Chiar atunci intră şi domnul Petrof în cameră.
24
— Slavă Domnului! strigă el din toată inima. Cât ne bucurăm să te vedem din nou în fire. Ai dormit ca un om mort. Am venit de multe ori la căpătâiul tău. Te-am frecţionat cu spirt, dar tot nu te-ai trezit. E o minune a lui Dumnezeu că nu ţi-a îngheţat nimic! Slavă Numelui Său!
— Cu adevărat îl laud pe Domnul că încă mă aflu în viaţă, căci nu credeam că o să mai răzbesc de data asta. Niciodată nu mi-am dorit mai mult să trăiesc, căci am pornit la drum de dragul copiilor de la orfelinat, care au nevoie de sprijin şi de ajutor. Acum văd că Domnul m-a păzit şi sunt teafăr.
După trei zile de odihnă în casa domnului Petrof, călătorul porni din nou la drum cu un tren de marfă. Călătoria fusese foarte grea şi plină de pericole, dar scopul ei îi dădea putere să răzbată şi să treacă peste orice obstacol. Vedea prea bine eforturile autorităţilor locale de a prelua controlul în orfelinat. Ştiind că succesul lor ar fi însemnat un viitor de restrişte pentru copii, acest tânăr binecunoscut la orfelinat a decis să-şi rişte propria viaţă mergând la autorităţile înalte ale statului şi făcând tot ce îi stătea în putere ca să-i scape pe copii de o soartă nefericită.
îi luă mai mult de o săptămână să călătorească cei aproape şase sute de kilometri, darîn cele din urmă ajunsese la Comisariatul pentru Educarea Poporului, iar acolo i-a fost acordat un interviu cu preşedintele Departamentului de stat pentru asistenţa şi educaţia socialistă a copiilor.
Oficialul, un om între două vârste, cu o faţă crispată de severitate, era aşezat acum la biroul său. Pereţii biroului erau acoperiţi cu hărţi pe care erau marcate locurile unde existau orfelinate.
După o scurtă introducere au trecut la discutarea problemei.   într-o   tăcere   glacială el   ascultă   petiţia
25
vizitatorului, după care tună ameninţător:
— Tu şi toţi ceilalţi educatori ca tine meritaţi să fiţi spânzuraţi de primul stâlp care iese în cale! Sunteţi toţi nişte asupritori care năpăstuiţi sufletele acestor copii! îi pregătiţi să fie nişte sclavi ai capitalismului! Nu veţi primi nicio încurajare aici, cu atât mai puţin acoperire; mai degrabă aş propune un glonţ sau o funie!
—   Vă   înşelaţi   amarnic,   tovarăşe   preşedinte,   veni răspunsul ferm al tânărului creştin. Am făcut o analiză atentă şi amănunţită a metodei voastre de educare a copiilor care a început să fie folosită în urmă cu doar câteva luni. Comparând-o cu metoda noastră de creştere şi instruire a copiilor, susţinută de ani îndelungaţi de experienţă, vedem clar că voi, şi nu noi, sunteţi asupritorii. Nu noi, cei care credem în Dumnezeu, ci voi care respingeţi orice este sfânt, îi asupriţi pe aceşti copii. în orfelinatele pe care le-aţi preluat îi învăţaţi pe copii să fie robi păcatului şi obiceiurilor murdare. Noi îi învăţăm pe micuţi un duh de reverenţă faţă de Dumnezeu, şi asta fără ademeniri sau ameninţări. Dar nu le impunem credinţa în Dumnezeu, spre deosebire de voi care puneţi sămânţa ateismului în aceste fragede inimi prin forţă, măguliri şi prin orice altă metodă posibilă.
— Ai dreptate, tovarăşe, replică oficialul. îţi mulţumesc pentru francheţe! Da, şi noi

suntem asupritori; dar ne purtăm aidoma unor tirani cu aceşti copii acum, ca să-i scăpăm de prejudecăţile religioase pentru tot restul vieţii lor! Şi este cât se poate de indicat ca noi să ne folosim de toate mijloacele şi metodele posibile ca să le dăm de înţeles clar celor care fac parte din tânăra generaţie că nu există un Domn Dumnezeu! De fapt nu ar trebui să existe niciun domn, niciun bogat! Tinerii noştri trebuie să fie ajutaţi să

26

înţeleagă că nu există ceva numit „păcat", şi aşadar, nicio judecată a vieţii noastre într-o veşnicie care nu se va concretiza niciodată. Şi nici ceva pe nume „sfinţenie"! Este doar o singură atitudine corectă şi vrednică de adoptat, aceea a unei relaţii ideale între oameni. Noi, comuniştii, cu ajutorul acestui sistem de educaţie, i-am dat jos de pe tronurile lor pe domnii şi bogaţii acestui pământ şi îl vom arunca şi pe Domnul Dumnezeu de pe Tronul Lui ceresc!

— Vom adresa petiţia voastră în următoarea şedinţă a consiliului, adăugă el după o pauză în timpul căreia îl pironi pe interlocutorul său cu privirea, dar vă pot spune anticipat că nu vi se va permite să vă continuaţi lucrarea cu copiii dacă nu vreţi să adoptaţi planul nostru şi să-i educaţi după modelul nostru. La timpul potrivit decizia noastră va fi trimisă secretarului de partid, care vă va comunica hotărârea. Vreau să vă spun, totuşi, că sunt foarte surprins de faptul că în ciuda ordonanţei speciale date cu şase luni în urmă, mai sunt încă orfelinate care îi infectează pe copii cu opiumul numit religie. Interviul a luat sfârşit, tovarăşe S.!

Cu inima plină de durere, tânărul prieten al copiilor de la orfelinat se întoarse şi părăsi biroul omului de a cărui voinţă, fie ea bună sau rea, depindea viitorul miilor de copii neajutoraţi din întreaga ţară, şi în mod deosebit viitorul orfelinatului de care era el interesat. 0 imagine aievea a unui viitor sumbru îi trecu prin minte: o ţară plină de oameni imorali şi stricaţi; o ţară de oameni cu mâinile pline de sânge; o ţară care dispreţuieşte tot ce este bun, curat şi sfânt; o ţară în care paharul răutăţii este aşa de plin, încât se revarsă şi peste alte popoare ale lumii.

O *Doamne, scapă-mi patria de o astfel de soartă groaznică! Scap-o prin harul şi mila Ta de această grozăvie!*

27

era rugăciunea tânărului în timp ce păşea pe coridoarele lungi ale clădirii.

Călătoria spre capitală a fost aspră şi plină de dificultăţi. Dar toate au fost mai uşor de îndurat din cauza unei raze de speranţă că cei de la orfelinat aveau să fie scăpaţi de la pierzare. Dar cât de posomorât, deznădăjduit şi nefericit era în drumul său înapoi după ce văzuse că totul a fost în zadar. Cauza pentru care lupta era pierdută. Ultima scânteie de speranţă a fost înăbuşită. Pierzania orfelinatului şi a copiilor de acolo era iminentă şi inevitabilă.

28

ftf

COMUNIŞTILOR

Cam două luni mai târziu, administratorul orfelinatului a fost chemat să se prezinte înaintea autorităţilor locale, unde a fost interogat foarte dur. După multă batjocură şi multe ameninţări, a fost informat că orfelinatul va fi preluat de autorităţi şi condus sub

îndrumarea lor. Din momentul acela, Dumnezeu şi religia aveau să fie eliminate din educaţia copiilor. Agentul CHEKA sfârşi cu aceste cuvinte:
— Trebuie să decideţi imediat ce aveţi de gând să faceţi! îl veţi scoate pe Dumnezeu din orfelinat sau vă vom scoate noi pe voi, împreună cu dumnezeii voştri!
Câteva zile mai târziu apăru şi noul administrator împreună cu doi soldaţi CHEKA. Cu un ton autoritar ceru ca personalul orfelinatului, aceşti oameni care au rămas credincioşi chemării lor, să părăsească imediat instituţia, de vreme ce autorităţile au numit alţi educatori şi infirmiere.
Iar noul personal s-a acomodat cu orfelinatul fără

29

nicio întârziere, începând chiar din prima zi să schimbe principiile după care funcţionau lucrurile. Creştinii care l-au condus până atunci îşi recunoşteau dependenţa totală de Dumnezeu şi îl lăsau pe El să îi îndrume în orice aspect al vieţii. Ei au căutat să le insufle şi copiilor o credinţă reală în Dumnezeu, astfel încât, la rândul lor, să depindă de El în orice vreme. Dar aceşti noi educatori, din primul moment al sosirii lor la orfelinat, au căutat pe cât le era în putinţă să dezrădăcineze orice lucru bun, semănat în inimile copiilor, încercând să slăbească credinţa celor mici. Iar aceasta pentru a sădi o viziune şi principii ateiste în loc.
Şi pentru a-şi îndeplini acest scop au început să facă schimbări. De pildă, i-au lăsat pe copii să-şi ocupe locurile la mese fără să le pună nimic înainte. După ce i-au lăsat pe sărmanii copii flămânzi să aştepte o vreme, i-au provocat să se roage lui Dumnezeu pentru mâncare. Deprinşi cu rugăciunea înainte de masă, copiii au făcut întocmai, dar mâncarea a întârziat să apară. în cele din urmă le-au spus că nu există Dumnezeu şi, prin urmare, El nu putea să le dea hrană. După câteva momente, infirmierele le-au spus să se roage lui Lenin pentru mâncare. Imitând rugăciunile copiilor, una dintre ele se rugă cu voce tare. Imediat au fost puse bucate pe masă, iar copiilor le-a fost explicat că Lenin era prietenul celor săraci şi că el era cel care dă mâncare orfanilor.
Odată cu plecarea lucrătorilor creştini de la orfelinat, copiilor le-a lipsit îngrijirea plină de dragoste. Cei de până atunci erau călăuziţi de dragostea Domnului Isus Hristos, lucrând cu râvnă, fără să aştepte vreo răsplată; însă această dragoste de care aveau nevoie copiii a fost înlocuită brusc de o severitate şi o disciplină aspră. Orfelinatul funcţiona

31

acum călăuzit total de alte principii şi exact în sensul opus. Cea mai mare parte a timpului copii erau lăsaţi în voia lor să facă tot ce doreau, în vreme ce noul administrator - un personaj cu un caracter dubios - şi ceilalţi lucrători erau ocupaţi cu primirea de oaspeţi de la CHEKA sau soldaţi staţionaţi în apropiere.
Până atunci băieţii şi fetele ocupau dormitoare separate, însă acum toţi, mari şi mici, erau amestecaţi în dormitoare comune. O altă „inovaţie" era faptul că la masă se mergea într-un şir de câte doi - un băiat şi o fată. în loc de şcoală duminicală şi studiu biblic au fost introduse dansuri şi cântece revoluţionare sau anti-religioase. Timpul devoţional de înainte şi după mese era acum un timp pentru cântări lumeşti. Cei mai mulţi copii s-au obişnuit destul de repede cu noua stare a lucrurilor. Motivul principal pentru aceasta era faptul că nimănui nu-i mai păsa dacă erau obraznici şi făceau prostii, nemaifiind pedepsiţi pentru aceasta. Dar nu după multă vreme, dezordinea generală împreună cu disciplina superficială au adus cu ele urmări nefaste - hrană insuficientă, mizerie, dezordine, îmbrăcăminte murdară, care nu puteau să atragă decât tot felul de boli.

32

CONŞTIINŢA TREZITA

Doar într-un singur copil, un băiat în vârstă de cam doisprezece ani, s-a văzut o schimbare în bine. La puţin timp după introducerea noilor reguli, el deveni mai tăcut,

liniştit şi serios. Pentru mai mult de doi ani a fost privit ca şeful copiilor la năzbâtii şi încălcarea regulilor. însă acum era întocmai opusul - mai retras decât toţi ceilalţi. Se ţinea departe de jocurile şi distracţiile ţinute de noul personal, preferând să fie singur. Adeseori se întâmpla ca să-l găsească cineva în pod sau în beci, stând ghemuit cu o expresie nefericită pe faţă.
Acest băiat singuratic era chiar micul olog Iosif. Noii îngrijitori şi noua stare a lucrurilor îl măcinau foarte mult. El putea să vadă mai bine decât toţi ceilalţi diferenţa dintre vechiul şi noul regim, observând bine metodele de educaţie contradictorii. Punându-le faţă în faţă, ajunse la concluzia că lucrurile au luat o întorsătură înspre rău.

îşi amintea prea bine dragostea de care au fost învăluiţi copiii până atunci. Ce mult însemnase pentru el aceasta, mai ales cu infirmitatea lui. Din partea administratorului şi a personalului creştin a primit aceeaşi afecţiune din momentul când păşise pentru prima oară în locul acela şi până când ei au fost scoşi afară pe poarta mare de fier a orfelinatului. Acum totul era altfel! Relaţia dintre educatori şi copii era aşa de diferită. Niciunuia dintre cei mari nu-i mai păsa de copii. Nimeni nu le mai purta grija, şi în niciun caz lui - nenorocitului şchiop! Atmosfera apăsătoare din casa părinţilor devenise din nou o realitate pentru el.
Mişcat de aceste gânduri profunde, conştiinţa lui adormită se trezi, iar sentimentul de vinovăţie se născu puternic în inima lui. începu să-i pară sincer rău că s-a purtat aşa urât cu cei care l-au iubit necondiţionat. Adeseori, fără ca ei să ştie, ascultase rugăciunile lor fierbinţi rostite pentru el. îşi amintea bine cum râdea batjocoritor în sinea lui de aceste rugăciuni ale lor. Atunci era plin de resentimente, încât simţea o dorinţă sălbatică de a face ceva care să-i supere şi mai ales administratorului, care se purta aşa de blând cu copiii şi probabil mai iubitor decât mulţi dintre părinţii lor. Băiatul îşi aminti cum detestase şcoala duminicală, cât de mult respinsese orice lucru privitor la Dumnezeu şi la Mântuitorul nostru, Domnul Isus Hristos, şi cum nu îi plăcuseră deloc istorisirile din Biblie. Cu adevărat se putea spune că Iosif a fost plin de răzvrătire şi aceasta părea să aibă rădăcini adânci în fiinţa lui.
însă amintirea unei întâmplări îi aducea mai multă tristeţe ca orice altceva. Cu două săptămâni înainte de a pleca, administratorul a dat în dar, ca amintire, un Nou

Testament fiecărui copil care ştia să citească. însă pe Iosif îl luase să fie singuri în camera lui şi, aşezându-l pe genunchi, îl privise îndelung cu ochii plini de lacrimi. O, cât de mult urase acea privire pătrunzătoare, dorind să se poată elibera şi să fugă undeva departe. Privirea aceea îi pătrundea până în adâncul sufletului!
Administratorul îl cuprinse în braţele lui mari, sărutându-l pe frunte şi pe obraji. Apoi îi înmâna un volum frumos al Noului Testament zicându-i:
— O cât de mult îmi doresc ca tu să citeşti această Carte şi să-L laşi pe Dumnezeu să-ţi schimbe inima, ca să poţi fi ceea ce te vrea El, Iosif. Niciodată să nu uiţi cât de mult te-am iubit, copilul meu. Şi mai mult, niciodată să nu te îndoieşti că Dumnezeu te iubeşte. Nu uita că îţi voi fi un prieten mereu, oricât ar fi de greu, şi că ne vom ruga pentru tine fără încetare.
în acel moment tot ce îşi dorea Iosif era să poată fugi cât mai repede, ca să poată arunca acel cadou oribil cât de departe putea. Simţea şi atunci că aceşti oameni care se rugau pentru el cu o dragoste necontenită aveau să plece în curând. Deşi îl ispitea să-i arunce aceste vorbe administratorului, o putere ascunsă oprise aceste cuvinte care îi stăteau de vârful limbii. Ce ruşine îi era acum! Fără măcar să-i mulţumească pentru Carte, el părăsise camera fără nicio vorbuliţă. Lucru ciudat totuşi, nu-şi înfăptui gândul de a arunca undeva darul primit.
Şi ce contrast era între vechiul administrator şi cel nou! Această femeie comunistă venise însoţită de doi bărbaţi cu feţele înăsprite de răutate. Cu neruş nare le poruncise administratorului şi vechilor lucrători să părăsească orfelinatul chiar în momentul acela, fără măcar să-şi ia lucrurile personale şi fără să îşi ia rămas-bun de

la mica
35
turmă pe care o păstoriseră atâţia ani.
în momentul acela, Iosif simţise cum un sentiment străin i se naşte în inimă şi pentru prima dată i se păru că îl iubeşte pe administrator. Deşi nu avea voie să facă acest lucru, el se apropiase de „tata", care îl mângâie pe creştet pentru ultima oară şi îl încuraja:
— Nădăjduiesc să aud veşti bune despre tine! Atât reuşise să îi spună atunci, dar lacrimile care îi curgeau nestăvilite spuneau mai mult. Şi tot atunci Iosif simţi o durere adâncă care îi străpunse pieptul, o durere care nu-l mai părăsise. în timp ce brişcă în care se aflau administratorul şi soţia lui se îndepărta, Iosif simţi un impuls nestăpânit şi fugi în urma trăsuricii, agăţându-se de spatele ei. însă vocea stridentă a noului administrator i-a înfăţişat realitatea aşa cum era - una foarte diferită de cea cu care era obişnuit. în timp ce îi urmărea cu privirea pe cei care se pierdeau în zare, se părea că inima i se frânge în două. Iar această durere se cuibări în sufletul său, lăsându-l lipsit de pace şi linişte.
Da, se gândi el, *asta a fost în trecut. E ceva vreme de când au venit aceşti oameni noi care îi ocărăsc, îi batjocoresc şi râd de vechii noştri îngrijitori pentru că ne-au învăţat despre Dumnezeu. Ei spun că nu este niciun Dumnezeu şi îi învaţă pe cei mai mici sâ-l hulească Numele! Astfel se batjocoresc şi râd de ei înşişi!*
Iosif mai ştia că adeseori, după ce copiii mergeau la culcare, orfelinatul devenea loc de poposire pentru diverşi soldaţi. De multe ori îi putea auzi vorbind, râzând în hohote şi înjurând în sala de mese până dimineaţa. Le surprinse pe infirmiere împreună cu soldaţii, cu sticla de vodcă şi cu mâncare bună în faţă, în timp ce copiii sufereau de foame.
36

FRIHA RU6ACIUH£

Observând purtarea „tovarăşei" administrator şi a „tovarăşilor" ei, Iosif a ajuns la concluzia că erau răi şi duceau o viaţă imorală pentru un singur motiv-acela că nu aveau credinţă în Dumnezeu. Nu-i iubeau şi nu le purtau de grijă copiilor pentru acelaşi motiv- nu îl aveau pe Domnul Isus Hristos în viaţa lor. Cum altfel s-ar fi explicat diferenţa dintre situaţia de acum şi cea de ceva vreme în urmă, când „tăticul" şi dragile lor „tanti" erau încă la orfelinat? Ei îi iubeau şi le păsa de fiecare copilaş în parte, fiindcă credeau în Dumnezeu şi doreau să-l fie pe plac Domnului în tot ce făceau.
Petrecând mult timp cântărind lucrurile, băiatul deveni introspectiv. îşi dădu seama că el însuşi a lăsat răul să crească în inima sa pentru că nu era al lui Isus. De fapt, îl urase la fel de mult ca şi noii lucrători de la orfelinat. Putea vedea clar cât de împotrivitor l-a fost lui Dumnezeu şi celor
37
care se rugau pentru el.
într-o zi dorul de vremurile trecute, de lucrurile pe care le pierduse - deşi atunci când avuse parte de ele nu le apreciase - părea să îl zdrobească. Iosif se îndreptă cu paşi domoli spre un colţ îndepărtat al livezii, unde erau ruinele unui rezervor de apă, acum acoperit de buruieni şi iarbă. Acolo putea să fie singur. Era o linişte perfectă - se mai

auzea doar ciripitul vesel al unor păsărele care ţopăiau prin Jur
îndepărtând câteva pietre căzute şi încâlcite în bălăriile înalte care străjuiau nişte scări ce duceau în jos, Iosif coborî unde altădată era un beci. Acolo, în semi-întuneric, îngenunche şi îşi lipi fruntea fierbinte de lespezile reci, rămânând aşa în timp ce hohotele abia auzite de plâns îi scuturau tot trupul. Inima i se chinuia sub povara pe care o purta de aşa multă vreme, iar gâtul îl durea din cauza lacrimilor înăbuşite. Inima împietrită a băiatului acum se făcea tot mai moale sub convingerea păcatului.
Rămase plângând multă vreme. într-un târziu simţi prezenţa lui Dumnezeu aşa de aproape, încât copleşit rosti prima rugăciune din viaţa lui.
Te rog, iartă-mă, dragă Isuse! Tu ştii cine sunt - un băiat plin de răutate. Ştii că nu Te-am iubit; şi nici pe „tata", nici pe ceilalţi. Ştii toate lucrurile urâte pe care le-am făcut şi toată răutatea mea; dar ştiu că ai murit pentru mine, aşa că Te rog, iartă-mă! Te rog, iartă-mă! Vreau să-Ţi slujesc Ţie şi doar Ţie, căci vreau să Te iubesc din toată inima. Vreau să fiu cuminte şi ascultător, să nu mai supăr pe nimeni. Te rog, ajută-mă să fiu mai bun. Spală-mi inima în Sângele Tău cel sfânt, Doamne Isuse, şi am să fiu curat şi alb ca zăpada. Sunt un sărman olog care nu-i iubit de nimeni în afară de Tine şi
38
de „taţi"; pe el l-au alungat, aşa că, Te rog, rămâi cu mine, drag Isuse!
O pace minunată, adâncă umplea inima lui Iosif în timp ce părăsea acel beci întunecat şi rece. Acolo, pentru prima data în viaţa lui, venise la Domnul Isus cu o căinţă sinceră şi găsise în sfârşit bucurie. în timp ce păşea pe acelaşi drum înapoi spre orfelinat, toată livada i se părea diferită faţă de cum era înainte - fiecare copac, fiecare tufă de liliac, toate păreau mai frumoase decât înainte. Chiar şi păsărelele păreau să cânte mai pline de bucurie, ca şi cum i s-ar fi alăturat lui Iosif în laudă către Domnul. Se simţea ca şi cum chiar însuşi Mântuitorul mergea lângă el, ţinându-l de mână, iar piciorul beteag nu-l mai stânjenea nici pe jumătate ca până atunci. De fapt, tot ce era în jur părea schimbat, radiind de o lumină proaspătă, plăcută.
însă schimbarea cea mai surprinzătoare era chiar în el. O dragoste nouă pentru ceilalţi copii îi umplea inima; de fapt, o dragoste aşa de mare, încât îi cuprindea şi pe noii lucrători de la orfelinat, şi de aceea începu să se roage ca dragostea lui Isus să-i aducă şi pe ei la El, aşa cum i s-a întâmplat lui. Acum era gata să-i ajute pe cei din jur oricând şi oriunde s-ar fi ivit ocazia.
Erau totuşi unele locuri unde Iosif nu putea găsi bucurie, şi asta la jocurile şi activităţile neziditoare ale altor copii, aşa că se retrase şi mai mult de la acestea, încetând să mai cânte imnuri revoluţionare, în care era hulit sau luat în batjocură Numele lui Dumnezeu.

CROI Al CREt>\HTB

Iosif avea acum treisprezece ani, fiind unul dintre cei mai în vârstă de la orfelinat. Mulţi copii au observat marea schimbare din viaţa lui, pentru că îl ştiau cum fusese înainte, în câţiva copii sămânţa bună sădită de lucrătorii creştini nu a fost înăbuşită, iar aceştia s-au adunat în jurul lui Iosif, formând un grup, la fel cum au făcut altădată cei mai neascultători şi înclinaţi spre lucruri năstruşnice.

însă cum Iosif erau un băiat pe deplin schimbat, fără să-şi dea seama, deveni un frate mai mare pentru cei care se ţineau aproape de el. Adeseori, mai ales duminica şi în zilele de sărbătoare, când ceilalţi copii erau prinşi cu distracţiile şi amuzamentul, acest grupuşor se făcea nevăzut într-un loc mai izolat unde să poată intona cântecele pe care le-au învăţat de la institutorii creştini. Iosif, care auzise multe predici de când a fost acceptat la orfelinat şi era familiar cu serviciile de rugăciune, îi conducea într-un timp deînchinare.
4]
Citea un capitol din Noul Testament, încurajându-i pe micuţi să asculte de învăţăturile lui Hristos, să-şi aducă aminte de ce le spunea „tăticul" lor, să fie cuminţi şi ascultători.
Nu a durat mult şi aceşti mici ucenici ai lui Hristos, care îl iubeau pe Domnul cu toată inima lor, au ajuns o mică biserică de copii sub conducerea lui Iosif.
Se adunau în secret, ori de câte ori puteau să scape de sub atenţia îngrijitorilor şi de ceilalţi copii, ca să se roage, să citească din Biblie, să cânte imnuri de laudă şi să aducă înaintea Domnului toate nevoile şi suferinţele lor. Beciul dărăpănat din capătul livezii era ascunzătoarea perfectă pentru Cărticelele lor, ultimul cadou pe care îl primiseră de la „taţi" toţi cei care ştiau să citească. Din lespezile care zăceau prin preajma ruinelor ei, copiii şi-au făcut un fel de loc de întâlnire. Foarte rar se încumeta altcineva să meargă până în acest loc.
Comuniştii au confiscat ultimul cadou al fostului administrator de la cei mai mulţi dintre copii, distrugând Testamentele. De asemenea au poruncit cu ameninţări de tot felul şi celorlalţi care ar avea o astfel de carte să o predea imediat. însă aceşti micuţi, care au ajuns să-L iubească pe Domnul cu inima lor sinceră de copii, au decis să nu-şi predea Cărţile, ci să le ascundă printre pietrele din beci.
într-o astfel de atmosferă îşi duceau aceşti copii traiul de zi cu zi, sub nişte institutori care erau gata să folosească orice metodă pentru a dezrădăcina orice firicel de credinţă în Dumnezeu şi pentru a alunga din mintea copilaşilor orice gând despre El. Iosif nu a luat parte la niciun dans, la niciun teatru sau orice activitate de felul acesta de când şi-a predat viaţa lui Isus, şi nici nu a mai cântat imnuri revoluţionare. Iar la una
42
din întâlnirile lor, le-a explicat cum stau lucrurile şi celorlalţi, cerându-le ca să nu mai ia parte nici ei.
— Lucrurile astea sunt un păcat înaintea Domnului Isus, îi lămuri el. Domnul Isus n-a dansat niciodată şi nici nu i-a învăţat pe ceilalţi să facă asta. El n-a mers la teatru şi nici nu a făcut spectacole pentru copii sau pentru cei mari. Nici nu a cântat cuvinte care să aprindă poftele oamenilor sau să-i facă să-L urască pe Dumnezeu sau să se urască unii pe alţii. Lucrurile astea sunt împotriva Evangheliei şi, deci, sunt păcat. Când „tata" era aici n-am avut de-a face cu astfel de lucruri. El ne-a învăţat să fim buni, să ne ajutăm unii pe alţii, să îl iubim pe Domnul Isus şi să ascultăm de El în toate.
Toţi din grup au promis că nu vor mai participa la dansuri şi nici la cântările revoluţionare.
— Să ştiţi că o să fim pedepsiţi pentru asta, adăugă Iosif. Dar Domnul Isus ne spune în Evanghelie că „dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni". Dar eu mai degrabă aş fi pedepsit, dar să dovedesc că îl iubesc. Hai să ne rugăm Domnului să-i schimbe şi pe îngrijitori. Dar, sunteţi voi gata să suferiţi pentru Domnul Isus?
— Da, Iosif, au răspuns câţiva dintre ei imediat. Isus a suferit pentru noi - aşa scrie în Biblie - aşa că şi noi o să suferim pentru El.
Iar hotărârea micului grup de credincioşi a fost pusă în practică. Niciunul dintre ei nu a mai participat la nicio activitate despre care ştiau că e greşită. Bineînţeles, această purtare neobişnuită a stârnit suspiciunea administratoarei şi a celorlalţi. Observaseră deja ceva neobişnuit la copiii din acest grup, care păreau să se iubească aşa de mult, încât se adunau foarte des şi într-un fel se ţineau la distanţă de ceilalţi. Dar

nefiind interesaţi cu adevărat de copii au trecut
43
totul cu vederea însă acum, când vedeau că nu iau parte la
cu ToHe^H a"e h diStraCţii' au început *' ademenească cu tot felul de vorbe şi momeli.
44

sureRiHt> PENTRU HRISTOS

A fost anunţată o petrecere pentru duminica următoare, iar cei care participau la cântece şi dans aveau să primească bomboane.
Micii ucenici ai lui Hristos s-au întâlnit sâmbătă seara. Acolo au decis să nu cedeze acestei ispite şi astfel să-L întristeze pe Domnul Isus, chiar dacă trebuiau să renunţe la mult doritele bomboane. Iar în ziua următoare, când veni testul, toţi au rămas fermi în hotărârea lor, refuzând să participe. Aceasta i-a înfuriat rău pe comunişti, iar administratoarea a început să-i chestioneze pe tema aceasta:
— De ce nu participaţi la distracţie? Ce vă face să staţi deoparte?
— Lucrurile astea sunt păcat în ochii lui Dumnezeu, răspunse Iosif în numele lor. El ne-a învăţat să nu păcătuim şi noi vrem să ascultăm de El.
45
Răspunsul acesta a provocat-o aşa de mult pe administratoare, încât ea a decis să-i pedepsească pe toţi şi astfel să-i silească să asculte de poruncile ei. I-a ameninţat pe cei din grupul lui Iosif că, dacă nu aveau să participe în duminica următoare, niciunul din ei nu va primi prânzul câteva zile.
Pentru nişte copii care deja se confruntau cu foamea zilnic, aceasta era o încercare grea. în ultima vreme primiseră o mâncare sărăcăcioasă şi neîndestulătoare, iar copiilor le era mai tot timpul foame.
Când se ivi prima ocazie, ei se adunară în locul lor obişnuit, unde au plâns şi s-au rugat. I-au spus Domnului Isus cum erau pedepsiţi pe nedrept şi că nu aveau pe nimeni la care să meargă când aveau probleme.
— Ajută-ne, dragă Isus! Dă-ne putere să trecem şi prin asta fără ca să păcătuim faţă de Tine.
Aşa şi-au reînnoit hotărârea ca mai degrabă să sufere foamea decât să ia parte la vreo activitate care nu ar fi fost pe placul Celui care le era Tată şi Domn.
Trecu întreaga săptămână şi veni ziua de duminică. „Tovarăşa" administrator era pe deplin convinsă că aceşti copii aveau să asculte în cele din urmă de poruncile ei, gândindu-se că ameninţările au avut un efect pe care ademenirile nu l-au putut avea. însă spre surprinderea ei întreg grupul de copii a refuzat să ia parte la orice activităţi, în faţa faptului mânia acestei doamne cu greu mai putea fi ţinută sub control, iar ea se asigură personal că aceşti copii sufereau pedeapsa promisă începând chiar din ziua aceea. Şi acesta a fost doar începutul multor necazuri pentru aceşti mici eroi ai credinţei. Când clopoţelul sună la vremea prânzului şi toţi copiii veniră în fugă din toate părţile
46
ca să-şi astâmpere puţin foamea cu hrana insuficientă a meselor sărăcăcioase de la orfelinat, cei din grupul de creştini au trebuit să rămână nemâncaţi din pricina lui Hristos.
Dorind să le sporească starea nefericită, „tovarăşa" administrator le-a poruncit lor să sune clopoţelul la ora meselor. în vreme ce copiii ceilalţi mâncau, cei din grup se furişau într-un colţ neobservat, unde puteau să stea pe genunchi în rugăciune. Acolo, în felul lor simplu de copii, îi cereau Celui de sus ajutor în durerile lor, dar nu uitau totuşi să se roage şi pentru mântuirea celor care îi necăjeau.
„Tovarăşa" administrator şi infirmierele se îndârjeau tot mai mult cu cât vedeau că nici ademenirile lor, nici pedepsele pe care le dădeau nu aveau niciun efect. Astfel, pradă furiei, se purtau cu toţi aceşti copii în cel mai oribil fel şi mai ales cu Iosif, pe care îl prigoneau cu cea mai mare înverşunare.
Cineva i-a pârât infirmierelor că se întâlneau în secret ca să citească din Biblie şi să

se roage. Aceasta a dus la o supraveghere şi mai atentă a grupului de prigoniţi. Li s-a interzis să se mai adune şi astfel n-au mai putut avea parte nici măcar de această mângâiere în necaz - să se poată uni în rugăciune către Dumnezeu. Una dintre îngrijitoare a descoperit câteva dintre Cărticelele copiilor şi le-a rupt în bucăţi în faţa ochilor lor.
Comportamentul plin de răutate al personalului de la orfelinat a avut desigur o înrâurire şi asupra celorlalţi copii. încurajaţi de cei mari aceştia au început să arunce cu pietre după micii creştini şi să îi lovească, urmărind ocazii să-i umilească în fel şi chip. Iar chiar aceştia care dădeau dovadă de un astfel de comportament violent erau
47

ASCUNZĂTOAREA BSTB OÂRÂHATĂ

48

Cât timp orfelinatul a fost condus spre slava lui Dumnezeu, a fost un loc plin de pace, bucurie, dragoste, curăţie, ordine şi respect, iar nevoile copiilor au fost mereu satisfăcute. Acum, în mâinile ateismului, religia comuniştilor, erau din abundenţă neînţelegeri, nemulţumire, ură, mizerie, dezordine şi vulgaritate, iar copiii trebuiau să suporte lipsa unei hrane suficiente. Viaţa deveni tot mai grea pentru Iosif şi cei din grupul pe care îl conducea. Fiind gata să mărturisească deschis în faţa lucrătorilor de la orfelinat şi a celor care vizitau instituţia că ei cred în Dumnezeu şi sunt ucenici ai lui Hristos, ei trebuiau să sufere persecuţie. însă chiar această persecuţie îi apropia de Domnul şi unii de alţii, legându-i într-o adevărată familie. De aceea căutau orice ocazie să se adune la rugăciune.
Cea mai mare durere a lor era că ascunzătoarea le-a fost descoperită şi multe din Cărţile lor au fost distruse.

49

Le era aproape imposibil să se mai întâlnească, pentru că îngrijitoarele îi urmăreau îndeaproape. în cele din urmă, doar rugăciunea individuală le-a rămas ca unică soluţie.
într-o duminică la amiază, când ceilalţi copii erau ocupaţi cu diferite jocuri, unul câte unul s-au furişat uşurel în tufele de la marginea livezii. Păşind cu grijă, s-au îndreptat spre locul lor drag de întâlnire, fiind siguri că nimeni nu îi observase. Acolo au scos din ascunzătorile dintre pietre puţinele Testamente care au scăpat de scotoceala atentă a infirmierelor. După ce au citit din Cuvânt, şi-au unit vocile cântând încetişor imnurile lor favorite. însă una din infirmiere nu îi scăpase din priviri, iar când aceştia au dispărut în tufe, ea i-a urmat cu atenţie. Fiind sigură că le-a descoperit locul de refugiu, s-a grăbit să o anunţe pe administratoare.
Astfel au fost înconjuraţi pe neaşteptate în timp ce se aflau pe genunchi rugându-se, şi înainte de a putea face vreo mişcare să-şi ascundă Testamentele, acestea erau în mâinile îngrijitoarelor. Imediat nişte mâini brutale i-au apucat pe copii trăgându-i afară fără nicio milă. Toate Cărţile au fost rupte în bucăţi, iar micii creştini au ajuns să fie pedepsiţi atât de nemilos, încât multe zile au suferit dureri mari. însă pierderea Cuvântului lui Dumnezeu -ultima mângâiere a inimilor lor - împreună cu cea a locului lor de întâlnire - intrarea în beci fiind tencuită imediat după aceea - le aducea mai

multă mâhnire şi necaz decât durerea provocată de nişte pedepse corporale.
Era cu atât mai greu pentru ei, căci acum nu mai puteau să citească din Biblie despre Isus şi despre ce este bine şi ce este rău.
50

HAI
SA HCR\ PehITRU HRISTOS
t>ecÂr s/î *FURI*

în acea vreme foamea deveni tot mai mult o problemă pentru o ţară devastată de război şi revoluţie. în multe locuri sute şi mii de oameni au fost seceraţi de foametea necruţătoare.
Hrana care se afla în cămările orfelinatului, când acesta căzu în mâinile comuniştilor, ar fi ajuns pentru un timp de la şapte la zece luni. A fost consumată de noul personal în mai puţin de trei luni, aşa că în curând foametea îşi făcu simţită prezenţa. După aceste trei luni, copiii mai primeau doar o mică porţie de hrană. Nu după mult timp, au ajuns să li se dea doar o sută de grame de pâine într-o singură zi, iar după un timp, chiar şi mai puţin. Nu aveau parte de carne sau lactate, ci erau obligaţi să se hrănească doar cu verdeţuri şi legume. Iar când nici acestea nu le mai erau date, nu le-a mai rămas să mănânce decât fructe sălbatice.
51
Autorităţilor le păsa prea puţin şi nu era nimeni care să mijlocească pentru o hrănire îndestulată a copiilor.
Când nu au mai rămas deloc legume în grădină, copiii au fost trimişi să fure din livezile şi grădinile vecinilor. Cei care aduceau la orfelinat cele mai multe lucruri furate erau răsplătiţi cu o parte din „prada" lor. Furtul a devenit astfel un fel de sport pentru orfani, iar cei care refuzau să meargă la furat erau siliţi să rămână flămânzi.
Astfel cei din grupul lui Iosif s-au aflat în faţa unei ispite foarte ademenitoare, care le-a adus şi mai multe încercări. Ca şi ceilalţi, ei erau trimişi la furat, însă ştiind din Evanghelie că a fura este un păcat şi că hoţii nu puteau să intre în împărăţia lui Dumnezeu, refuzau să facă acest lucru. Din cauza aceasta primeau şi mai grele pedepse din partea infirmierelor.
Cei mici s-au adunat în jurul lui Iosif, cerându-i sfatul, împreună au luat o nouă hotărâre - că mai degrabă ar rămâne înfometaţi decât să păcătuiască furând. Din nou s-au rugat, spunându-I lui Isus de problemele lor şi cerându-I ajutor să poată rămâne fermi în hotărârea lor.
— Doamne Isuse, Tu ştii că noi suntem copii şi mai ştii că ne e mereu foame. Ei ne trimit să furăm de la vecini ca să avem ce mânca. Ajută-ne, drag Isuse. Dă-ne putere ca mai degrabă să murim decât să mergem la furat. Păzeşte-ne de cei care ne necăjesc mereu; nu ne lăsa să punem mâna pe ceva ce nu-i al nostru.
52

ÎH bOMHUL NU este M

Rugăciunile rostite cu credinţă de copii nu au rămas fără răspuns. Niciunul dintre copii nu a trebuit să fure, căci Domnul avea grijă ca ei să nu moară de foame.
Cam la două zile după ce au luat hotărârea de a nu fura, micii creştini au fost trimişi la furat în grădinile oamenilor. Obosiţi şi lihniţi de foame, abia mai ţinându-se pe picioare, au ajuns în cele din urmă la o casă dintr-un sat învecinat, la câţiva kilometri depărtare. în loc să încerce să ia ceva pe ascuns, ei s-au îndreptat spre uşă şi au bătut încetişor. O bătrânică le-a deschis şi un zâmbet plin de bunătate i-a umplut faţa când i-a recunoscut pe copiii de la orfelinat. Văzând cât de obosiţi şi flămânzi arătau, i-a invitat înăuntru şi le-a dat să mănânce, deşi se confrunta şi ea cu restriştea adusă de foametea din ţară. Această dovadă de iubire, prima pe care o primeau de când le plecase dragul lor „tătic", i-a mişcat aşa de adânc pe copii, încât atunci când
53
i-au mulţumit şi erau gata sa plece, au izbucnit în lacrimi. I-au povestit bătrânicii despre necazurile şi durerile lor, cum au fost trimişi să fure din grădinile vecinilor şi despre cum ei erau gata să moară decât să facă acest lucru. Mişcată la rândul ei, femeia plânse alături de copii. Mai bine de o oră vorbi cu ei şi află despre dragostea lor pentru Dumnezeu. Fiind şi ea credincioasă, le citi din Evanghelie şi se rugă pentru ei.
Cu foamea astâmpărată, cu in/mile mai puţin împovărate şi cu bucuria de a fi descoperit un nou prieten, copiii s-au întors la orfelinat păşind sprinten. Şi pentru ca bucuria lor să fie deplină, duceau şi ceva mâncare pentru cei care nu au mers cu ei. Ce mulţumiţi erau că nu era rodul furtului lor, ci venea din partea Domnului Isus prin acea femeie care făcuse aşa de mult pentru ei, deşi nici familia ei nu avea destul.
Cu lacrimi în ochi, ei le-au povestit şi celorlalţi cum Isus Hristos le-a răspuns la rugăciuni şi le-a dăruit hrană, ca să nu trebuiască să fure. însă motivul bucuriei lor era faptul că bătrâna, care le-a arătat aşa de multă bunătate, credea în Domnul Isus şi se ruga pentru ei.
Apoi se întâmpla adesea ca aceşti micuţi să calce pragul acestui cămin creştin. Această bătrânică plină de compasiune împreună cu alţi câţiva îi sprijineau în ascuns pe copii, întărindu-i în credinţa lor.

54
Convinşi în cele din urmă că aceşti mici creştini nu aveau să fure de bunăvoie, infirmierele s-au hotărât să îi silească să facă acest lucru. Aveau de gând să-i trimită pe aceştia în grupuri împreună cu alţi copii. Scopul nu era să-i facă pe copii să fure pentru a avea ce mânca, ci să le zdrobească atitudinea fermă, forţându-i să facă acele lucruri pe care ei le considerau păcat.
Cumva, copiii creştini au aflat despre acest plan, reînnoindu-şi hotărârea de a nu face nimic care L-ar fi întristat şi dezonorat pe Dumnezeu. Când se lăsă seara şi era timpul ca să-i trimită la furat, nimeni din micul grup nu era de găsit. Au căutat în toate ungherele - camere, cămări, pod, beci şi celelalte clădiri; au mers în livadă, în grădină... dar fără succes!
Nimeni nu îi văzuse ieşind pe poarta mare de fier a orfelinatului, aşa că unde erau? Toţi au rămas uluiţi! Nu
55
aveau cum să fi mers în satul învecinat, căci nimeni nu ar fi îndrăznit să îi găzduiască

din pricina autorităţilor care aveau grijă ca nimeni să nu-i sprijine pe aceşti copii sau să le vorbească despre Dumnezeu.
Uimirea şi mânia „tovarăşei" administrator nu mai cunoşteau limite după ce una dintre infirmiere, care îi punea pe cei mai mici în pat, ridică salteaua patului gol al unuia dintre micii creştini. Acolo o descoperi pe Ana, o fetiţă de opt ani, ţeapănă şi amorţită, stând întinsă cu faţa în jos pe scândurile care susţineau salteaua.
Celelalte saltele au fost, la rândul lor, ridicate şi sub ele s-au găsit copiii care nu au răspuns la apel - fiecare în patul său, vlăguiţi şi înţepeniţi după trei ore lungi de stat în aceeaşi poziţie sub saltea.
Cu ceva timp înainte, copiii s-au sfătuit cum să scape de obligaţia de a fura în seara aceea. Iosif, care înainte de a deveni creştin era capul tuturor poznelor, veni şi cu ideea.
Ştia că în alt loc aveau să fie găsiţi în timpul căutării, aşa că i-a îndrumat pe micii lui prieteni să se ascundă sub saltele, unde nimeni nu s-ar fi gândit să-i caute. Puteau să stea acolo până după stingere, iar când toate luminile urmau să fie stinse, puteau să iasă din ascunzătoare şi să se aşeze în pat. Această idee a fost primită cu mult entuziasm şi păru să meargă până când au fost găsiţi de infirmiere. Deşi sufereau deja îndeajuns de la statul sub saltea, au fost obligaţi să coboare jos unde au primit o bătaie nemiloasă, însă ei au suportat şi acest lucru cu eroism. Niciunul dintre ei nu s-a plâns şi nici nu a cerut îngăduinţă.
Noaptea târziu, totuşi, se mai puteau auzi oftările înăbuşite şi scâncetul care se uneau cu rugăciunile

56

îndreptate către Dumnezeu cerându-I protecţie şi putere să rămână credincioşi.

57

într-o zi călduroasă de vară, doi copilaşi mergeau pe un drum prăfuit de ţară - o fetiţă cam de opt ani împreună cu frăţiorul ei mai mic cu doi ani. Sora mai mare căra şi o trăistuţă cu câteva bucăţi de pâine uscată. Cei doi evitau să fie observaţi, ascunzându-se în iarba înaltă de pe malul şanţului ori de câte ori vedeau pe cineva apropiindu-se şi stând acolo până acesta se pierdea în zare. Atunci când întâlneau un sat în cale, mergeau pe cărările ocolitoare.
Au parcurs deja mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri, iar picioarele lor goale începeau să-i doară prea tare ca să mai poată merge. Micul Ivanko, ce până atunci ţinuse pasul voiniceşte cu surioara lui, începea să rămână în urmă cu câţiva paşi. în cele din urmă, nemaiputând răbda, se plânse de durere cu un oftat prelung. Sora lui încercă să-l convingă că urmau să ajungă în puţină vreme la capătul călătoriei lor, unde aveau să-l vadă pe „tăticul"

59

lor din nou; acolo puteau să se odihnească şi totul avea să fie bine. însă încet, încet se furişa şi în inima ei gândul că izbânda călătoriei lor nu era chiar aşa sigură. Şi ea simţea că o părăsesc puterile. Deşi încerca acum să-şi încurajeze micuţul frăţior, nici ea nu simţea nicio dorinţă să mai facă vreun pas înainte. Iar oboselii lor, se adăuga şi faptul că umbrele serii îşi făceau simţită prezenţa la orizont în timp ce proviziile lor de

pâine păreau să dispară fără veste. Totuşi, pentru mica fetiţă împrejurimile păreau să devină mai familiare în timp ce se apropiau de următorul sătuc. Anuşka îşi amintea acum că mai fusese pe acolo odată cu căruţa pentru un picnic, împreună cu „tăticul" şi alţi copii de la orfelinat. Necunoscând însă bine locul, erau siliţi acum să întrebe unde locuia „taţi" şi cum puteau ajunge acolo. Tremurau de frică în faţa gândului că oamenii ar putea descoperii că ei erau de la orfelinat şi i-ar trimite înapoi.
Dar nu era nicio altă alternativă. Cu tot curajul rămas, Anuşka se apropie de un ţăran care lucra în curte lângă grajd.
Văzându-i pe acei copii străini îmbrăcaţi sărăcăcios care se apropiau de el cu teama citindu-li-se pe feţe, domnul Timotei Marchenko le ieşi în întâmpinare. îşi dădu seama că erau prea obosiţi şi speriaţi ca să poată vorbi, aşa că deschise el gura primul:
— A cui copii sunteţi voi? Şi unde mergeţi? Căutaţi pe cineva? Hai, spuneţi-mi... nu vă fie frică!
— Vrem să dăm de „tata", răspunse Anuşka ridicându-şi privirea plină de lacrimi din pământ.
Ivanko se lipi strâns de sora lui, plângând încet. Văzându-i pe aceşti doi micuţi străini, obosiţi şi flămânzi, cu picioarele sângerând de aşa mult mers, acest domn fu

adânc mişcat. îi conduse în casă şi le rugă pe soţia şi pe fiica sa să aibă grijă de micuţi. Inima lor de copii răspunse cu căldură la această grijă plină de bunătate din partea unor străini, aşa că au încetat să plângă.
în scurt timp, copiii stăteau la masă cu picioareleîmbăiate şi rănile oblojite, bucurându-se de pâine proaspătă şi lapte. Oh, oare când a fost ultima dată când au avut parte de aşa ceva? Ce bune erau!
Domnul Marchenko se aşeză la masă şi încercă să le mai pună nişte întrebări, nădăjduind să afle cine erau micuţii şi cum de au ajuns în satul acela.
— Mi-aţi spus că îl căutaţi pe „tăticul" vostru. V-aţi pierdut voi de el sau v-a pierdut el?
— Da, începu Anuşka, muşcând din bucata ei de pâine. Am avut un „tătic" tare bun, care ne iubea foarte mult. „Tăticul" avea mulţi copii ca noi şi noi eram ca fraţi şi surori. Şi îl iubeam mult de tot. El ne învăţa cum să ne iubim unii pe alţii şi pe toată lumea. Ne spunea să fim cuminţi, că aşa îi place Domnului Isus; şi dacă ascultăm de El, într-o zi va veni să ne ia şi să ne ducă în cer cu El. Iar noi toţi am încercat să fim ascultători pentru că vream să mergem la El sus în cer. Dar într-o zi nişte oameni răi au venit şi i-au fugărit pe „mama" şi pe „tata".
Şi ce gust amar avea această amintire! Pe obrajii amândurora au început să curgă iar lacrimi mari. Ivanko îşi puse căpşorul pe genunchii surioarei lui scâncind plin de durere.
— Tăticule, oh tăticule, de ce te-au fugărit? Unde eşti, tăticule? E aşa de rău fără tine!
Ascultându-i pe copii, inimile celor două femei s-au umplut de aşa multă simpatie încât nj şi-au putut reţine

lacrimile. Au început să priceapă că aceşti mici hoinari trebuie să fie dintr-un orfelinat de pe undeva. Când micuţii s-au mai liniştit, doamna s-a aşezat lângă ei şi, cuprinzându-i în braţe, îi încuraja să spună mai multe despre ei şi „tăticul" lor.
— Oamenii aceia răi care l-au fugărit pe „tăticul" stau acum cu noi, reluă Anuşka firul povestirii, dar ei nu ne iubesc deloc şi se poartă urât cu noi. Ei îl înjură pe Isus şi ne cer şi nouă să facem la fel. Nu ne mai lasă să citim din Evanghelie sau să ne rugăm. Uneori ne rugăm în ascuns, dar dacă ne prind, atunci ne bat rău de tot şi nu ne mai dau de mâncare. O ducem tare rău, continuă fetiţa, iar un oftat adânc îi scăpă de pe buze. De aceea am hotărât să fugim şi să-l găsim pe „tata". Ştiu că trebuie să trec prin satul acesta, dar nu ştiu mai departe pe unde. O să ne spuneţi încotro s-o luăm,

nu-i aşa, nenea? Nu o să ne duceţi înapoi la oamenii cei răi, aşa-i? Nu - vă rugăm, nu ne duceţi acolo!
— Nu, copii, nu vă fie frică. Nu o să vă ducem înapoi, ci o să vă arătăm drumul spre satul unde stă „tăticul" vostru. Dar e aşa de târziu, şi voi trebuie să vă odihniţi. Tanti Marchenko vă pregăteşte un loc unde să dormiţi chiar acum. Aşa că mâine o să putem merge la „tăticul".
întremaţi după hrana consistentă pe care o mâncaseră, copiii s-au liniştit. După ce şi-au rostit rugăciunea, au fost puşi în pat, iar în curând dormeau duşi.
Se întâmplase că acest ţăran îl cunoştea bine pe fostul administrator al orfelinatului şi chiar ajutase această lucrare cu copiii, aducându-le de multe ori provizii de hrană. Ştia că domnul B. locuia acum într-un sătuc la vreo şaptezeci de kilometri depărtare, aşa că se hotărî să îi ducă pe copii cu căruţa până acolo, deşi era în pericol făcând acest
62

lucru. Dacă autorităţile descopereau că el îi dusese pe copii acolo, ar fi primit o pedeapsă cruntă sub acuzaţia de a fi un contra-revoluţionar. Era foarte conştient că cei care nu le făceau pe plac comuniştilor erau consideraţi contra-revoluţionari şi împuşcaţi fără proces, audienţă sau vreo sentinţă judecătorească.
în zorii zilei următoare, când primele raze timide ale soarelui mijeau la linia orizontului, inimosul ţăran îi trezi pe copii. După ce îmbucară o gustare în grabă, îşi înhamă cei doi cai la trăsurica pe două roţi şi ieşiră din sat înainte ca orice forfotă de dimineaţă să înceapă. Până la vremea răsăritului parcurseseră deja douăzeci de kilometri, aşa că se simţi scăpat de pericolul ca să îl recunoască cineva.
Domnul B. tocmai sosise acasă de la lucru şi inspecta gardul dărăpănat, care avea nevoie urgentă de reparaţie. Trăia acum împreună cu părinţii lui vârstnici pe proprietatea lor. Din pricina vârstei foarte înaintată, tatăl său nu mai putea avea grijă de gospodărie, iar ca să plătească pe cineva era peste puterile lor, de vreme ce mai toată averea lor a fost pierdută în toiul revoluţiei.
După ce domnul B. a fost silit să părăsească orfelinatul, s-a întors acasă la părinţii săi. îşi găsise de lucru ca să-şi câştige pâinea cea de toate zilele, şi în timpul liber făcea reparaţii prin gospodăria aflată într-o stare jalnică.
Iar acum, stând în faţa gardului şi încercând să evalueze costul materialelor, văzu o trăsurica apropiindu-se. Când aceasta se apropie îndeajuns, îl recunoscu pe ţăran, dar acei copii slabi şi zdrenţăroşi nu îl duceau deloc cu gândul la nişte copilaşi din mica turmă pe care o lăsase în urmă la orfelinat. însă chiar înainte ca ţăranul să oprească de tot caii, fetiţa aceea îmbrăcată în zdrenţe sări din căruţă, iar
63
băieţelul o urmă imediat. Amândoi au luat-o la fugă înspre el cu un strigăt sfâşietor:
— Tăticule! Tăticule! Tăticuţul nostru! Uimit, el recunoscu vocile celor doi copilaşi. Un junghi ascuţit îi străbătu pieptul, iar lacrimile se revărsară pe obraji când le cuprinse trupuşoarele firave. îi ridică în braţele lui puternice şi îi conduse în casă, iar ei în tot acest timp îi acopereau faţa cu sărutări. Când soţia şi părinţii domnului B. au intrat în cameră, nu şi-au putut stăpâni lacrimile văzând cum arătau aceşti copii care altădată erau sănătoşi şi plini de viaţă. Micuţii, de atâta fericire, nu ştiau dacă să plângă sau să râdă şi fugeau din braţele unuia în ale altuia, îmbrăţişând şi sărutând pe tăticul, pe mămica şi pe bunici, îşi aminteau bine de cei din urmă care îi vizitau pe vremuri la orfelinat, aducându-le tot felul de cadouri.
Privind pe fiecare în ochi, copiii repetau mereu cuvintele: — O să stăm aici cu voi de acum, nu? Nimeni nu mai poate să ne ia de la tine, nu-i aşa, tăticule? Nu o să ne mai părăseşti, nu-i aşa?
După ce entuziasmul copiilor trecu şi ei mâncară ceva, cei mari au rugat-o pe Anuşka să le spună despre cum era la orfelinat. Sfârşind cu aceasta, ea le povesti cum au fugit de la orfelinat, ajungând în satul S., unde l-au întâlnit pe acel ţăran inimos care i-a dus restul drumului până la tăticul. — Ne era tot mai greu. Ne rugam

la Domnul Isus ca să ne ajute, iar El ne dădea răbdare. Dar era tot mai rău. Mulţi copii s-au îmbolnăvit şi au fost duşi la spital, în oraş. Noi cei care credem în Isus ne doream să ne îmbolnăvim, ca să fim şi noi duşi de acolo, dar nu ni s-a întâmplat nimic. Apoi l-am întrebat pe Iosif ce să facem. El mi-a spus să-l iau pe Ivanko şi să merg la tata şi mama. Se gândea că poate

puteţi să ne ajutaţi. Am decis ca doar noi doi să mergem. Aveam nevoie de pâine pentru drum, căci ştiam că locuiţi departe. Aşa că Iosif şi ceilalţi au pus deoparte pâine - când primeam, o ascundeam în buzunar. Ori de câte ori aveam prilejul o uscam la soare. De îndată ce am avut destulă pentru patru zile, ne-am trezit dimineaţa devreme, când ceilalţi încă dormeau, şi Iosif ne-a dus la o gaură făcută mai demult în gardul din fundul grădinii. Ne-am strecurat afară prin ea şi Iosif s-a întors în dormitor. După o zi lungă de mers, am ajuns la casa unchiului acesta care s-a arătat aşa de bun să ne aducă la voi.

Când Anuşka termină de povestit despre suferinţele pe care le aveau de îndurat, toţi erau din nou cu ochii înlăcrimaţi. Dar erau şi lacrimi de fericire aflând despre transformarea din Iosif şi statornicia lui în credinţă. Auziseră şi înainte că băiatul se schimbase, dar relatările erau vagi. însă acum auzeau despre suferinţele pe care le îndura, iar domnul B. nu se putea opri din a-I mulţumi lui Dumnezeu din adâncul inimii pentru rugăciunea ascultată cu privire la băiat.

S-au plecat pe genunchi şi s-au rugat cu ardoare lui Dumnezeu. îşi dădeau seama acum de condiţiile mizere în care trăiau copiii - oh! cât de neputincioşi erau ei în această situaţie! Plini de durere, ei au strigat către Dumnezeu după ajutor, ştiind că doar El putea să îi izbăvească pe copii, nu doar pe cei din acest orfelinat în mod special, ci şi miile de copii din toată Rusia, care erau sub autoritatea unor oamen asemănători. Dar nu exista nicio posibilitate ca domnul B să îi poată ţine pe copii. Pe de o parte ştia că, în cele dir urmă, le-ar fi îngreunat situaţia, încercând să-i ascundă pe copii; şi pe de alta, şi-o punea în pericol pe a sa. în câteva

zile autorităţile oricum vor afla că ei au stat la el, iar el va fi împuşcat fără nicio scuză pentru simplul motiv că a găzduit copii fugiţi dintr-o instituţie publică. Ar fi fost acuzat de instigare sau de a fi avut un amestec în plecarea pe furiş a copiilor. într-un cuvânt, îi era imposibil să-i ţină pe copii -
aşa de dragi inimii lui - şi asta nici măcar pentru o zi. Sosirea acestor sărmani orfani le provocase multe
lacrimi, dar acum li se rupea inima când se vedeau nevoiţi
să-i trimită înapoi.

în dimineaţa următoare, când brişcă trimisă de autorităţile locale se opri în faţa porţii, familia se văzu silită să le desfacă braţele încleştate în jurul tăticului, în timp ce plângeau şi se rugau de ei să nu îi trimită înapoi la orfelinat. Dar nu era nicio cale de ieşire şi au fost nevoiţi să-i pună pe copiii deznădăjduiţi în căruţă cu forţa.

Aşa că doar după patru zile de lipsă, după toate durerile şi greutăţile prin care trecuseră şi după ce au trăit o bucurie nespus de mare să îl revadă pe tăticul lor, copiii s-au trezit din nou în „închisoarea" orfelinatului. Nu au primit decât o ceartă uşoară din partea infirmierelor când s-au întors, pentru că acestora puţin le pasase de dispariţia lor, iar pentru aceasta ei se bucurară. Când se ivi prilejul, le povestiră şi celorlalţi cum le-a fost în scurta călătorie - cum Domnul Isus îi ajutase, îndreptându-le paşii spre nişte oameni aşa de buni, care i-au luat în casa lor peste noapte şi apoi i-au dus la tăticul în ziua următoare. Apoi urmă descrierea bucuriei pe care cei doi au trăit-o, întâlnindu-l pe tata, şi ce s-a mai întâmplat după aceea.

TWRU MARTIRI AI

Câteva săptămâni după aceea, „tovarăşa" administrator a dat ordine ca steaua cu

cinci colţuri, emblema regimului comunist, să fie cusută pe beretele tuturor copiilor. Iar aceasta îi includea şi pe cei din grupul lui Iosif. Cei mai mulţi copii şi-au primit cu bucurie chipiurile înapoi, fiecare punându-şi steluţa lângă a celorlalţi şi lăudându-se că a lui e cea mai strălucitoare.
însă când Iosif îşi primi chipiul, el era departe de a fi bucuros şi imediat se furişă afară, fără să şi-o pună pe cap. Văzându-l că face astfel, restul grupului i-au urmat exemplul în timp ce sala de mese era plină de animaţie şi de copii care cântau imnuri revoluţionare. Adunaţi în bălăriile din spatele şurii, cei mai mici l-au şi asaltat pe Iosif cu întrebări.
— De ce nu te bucuri de steluţă? De ce nu-ţi pui chipiul pe cap? au curs întrebările din partea copiilor care tctuşi încă îşi mai ţineau beretele în mâini, admirând steluţele
67
roşii, proaspăt cusute.
— Staţi aici jos în iarbă, ca să nu ne vadă nimeni, şi am să vă spun de ce nu am de gând să port steluţa aceea, le-a răspuns Iosif.
Micuţii s-au îngrămădit şi mai aproape de fratele lor mai mare, aşteptând plini de curiozitate copilărească ce avea el să spună.
— Cred că dacă am purta aceste steluţe roşii pe frunte ar fi un păcat. De aceea nu sunt bucuros.
— Dar de ce e păcat, Iosif? au întrebat mai multe voci în cor. Uite, sunt aşa frumoase!
— Uite de ce... Când am văzut pentru prima oară aceste stele cusute pe chipiurile noastre, mi-am amintit de oamenii care l-au alungat pe „tata". Ei aveau stele la fel pe beretele lor. Şi sunt purtate şi de toţi soldaţii aceia care vin la orfelinat ca să petreacă nopţile cu infirmierele, bând whisky şi vorbind urât. Şi sunt foarte violenţi. Ei nu cred în Dumnezeu, ci îşi bat joc de El şi iau în deşert Numele lui Isus. Şi dacă astfel de oameni poartă aceste stele roşii, noi cei care credem în Dumnezeu şi îl iubim pe Domnul Isus nu ar trebui să le purtăm!
Când Iosif sfârşi cu explicaţia, feţele micuţilor erau pline de seriozitate.
— Şi atunci ce-o să facem? Sigur o să ne oblige să purtăm stelele astea rele!
— Uite la ce m-am gândit - hai să rupem stelele astea şi să scriem pe bucăţele mici de hârtie „SUNT OIŢA LUI ISUS". Apoi o să le prindem cu ace de chipiuri. Ei o să poarte semnul satanei - noi vom purta Numele lui Isus!
Ideea lui Iosif fu primită cu bucurie şi imediat au trecut la fapte. Iosif avea deja pregătit un cuţit, hârtie şi un creion,
68
aşa că în câteva minute stelele roşii ale comunismului au fost aruncate pe jos, şi în locul lor a apărut următoarea inscripţie: „SUNT OIŢA LUI ISUS".
Acest fapt s-a răspândit cu repeziciune printre copii şi a ajuns în scurt timp la urechile „tovarăşei" administrator, înfuriată la culme aceasta s-a decis să folosească cele mai severe metode la care se putea gândi ca să-i aducă la tăcere pe creştini. îşi dădea seama că toate eforturile şi pedepsele lor au fost în zadar, iar aceşti mici creştini câştigau încet, dar sigur, influenţă asupra celorlalţi copii. Deşi la început reuşise să sădească ură în inimile celor de pe urmă faţă de cei dintâi, se putea vedea că mulţi au fost cuceriţi de statornicia micilor creştini, iar acum le luau chiar partea. Văzând credincioşia lor şi amintindu-şi de învăţăturile primite de la educatorii creştini, şi alţii s-au alăturat grupului condus de Iosif.
De asemenea, după alungarea personalului creştin al orfelinatului, a fost adus cineva nou - o fată de paisprezece ani cu numele de Alexandra. Ea era fiica unui comunist înrăit, care a educat-o în spiritul ateismului. Deşi era mai în vârstă decât cei din grupul de creştini, ea s-a întors la Domnul Isus văzând exemplul lor. Intrând în grupul lor, a început să vorbească deschis despre Domnul Isus chiar şi personalului. Fiind o fată foarte inteligentă, ea îi mustră pentru felul de viaţă imoral în care se complăceau şi îi îndemnă să se pocăiască.
Aşadar, când administratoarea a văzut că steaua comunistă a fost înlocuită de o foiţă

pe care scria: „SUNT OIŢA LUI ISUS", mânia ei nu mai cunoştea margini. Imediat micii creştini au fost chemaţi la un loc şi în faţa celorlalţi le-au fost smulse foiţele de pe chipiuri. Apoi au fost împinşi

69

în beciul rece şi întunecos. Acolo, pe jos, infirmierele împrăştiaseră pietricele ascuţite, iar copiii au fost obligaţi să stea acolo, în genunchi, mai multe ore. Şi cum nu ar fi fost de ajuns, li s-a spus că nu vor primi nimic de mâncare câteva zile.

în jumătate de oră toţi, chiar şi cei mai curajoşi aveau dinţii încleştaţi de durerea pe care le-o provocau genunchii goi, zgâriaţi până la sânge de marginile tăioase ale pietricelelor. în suferinţa lor ei s-au îndreptat din nou spre Dumnezeu în rugăciune, cerând putere ca să poate suferi şi acest chin.

Durerea pătrunse până în adâncul trupurilor lor deja slăbite şi chinuite, însă niciunul dintre ei nu cerşi milă de la cei care doreau cu orice chip să-i facă să sufere. Le scăpau doar oftări prelungi şi gemete care oricum se pierdeau în bezna beciului.

Nimeni în afară de cei care îi chinuiau nu vedea suferinţa acestor copii. Doar Domnul Isus, Cel pentru care ei erau prigoniţi, vedea şi ştia totul. El auzea orice suspin care ieşea din adâncul sufletului lor năpăstuit. El i-a sprijinit şi le-a dat puterea ca să poată trece şi prin acest necaz.

Cel mai mare dintre aceşti copii nu avea decât paisprezece ani, iar cel mai mic doar şase, însă în această suferinţă cumplită păreau mult mai maturi, suportând chinurile ca nişte martiri în toată firea.

Iosif, deşi suferea şi el foarte mult, continua să îi încurajeze pe ceilalţi. Stând acolo îngenuncheat, el le amintea cum Fiul lui Dumnezeu a fost răstignit ca să-i scape pe oameni de păcat şi de moarte veşnică.

— Ei I-au bătut piroane în mâini şi în picioare, iar pe cap I-au pus o coroană de spini - precum cei ce cresc la

71

capătul livezii. Gândiţi-vă cât de tare trebuie să-L fi durut când aceştia I-au pătruns în cap - sunt aşa de ascuţiţi şi dureroşi. Ştiu bine că odată m-am înţepat puţin la mână şi tare m-a mai usturat câteva zile. Apoi ei L-au atârnat de cruce, lucru care I-a provocat o durere mult mai mare decât ce avem noi de îndurat. Totuşi, El nu a plâns, ci S-a rugat pentru cei care îl chinuiau. Ştiţi bine ce I-au făcut Domnului Isus - doar am citit asta în Evanghelie.

Toţi au fost absorbiţi de povestirea morţii Mântuitorului, dar din când în când le mai scăpa câte un geamăt.

Acesta nu a fost desigur ultimul necaz al acestui grup de mici credincioşi, însă ei au îndurat, încrezându-se în Domnul. în fiecare zi se rugau Lui, spunându-I de greutăţile lor şi cerându-I ajutorul ca să răzbească până la sfârşit.

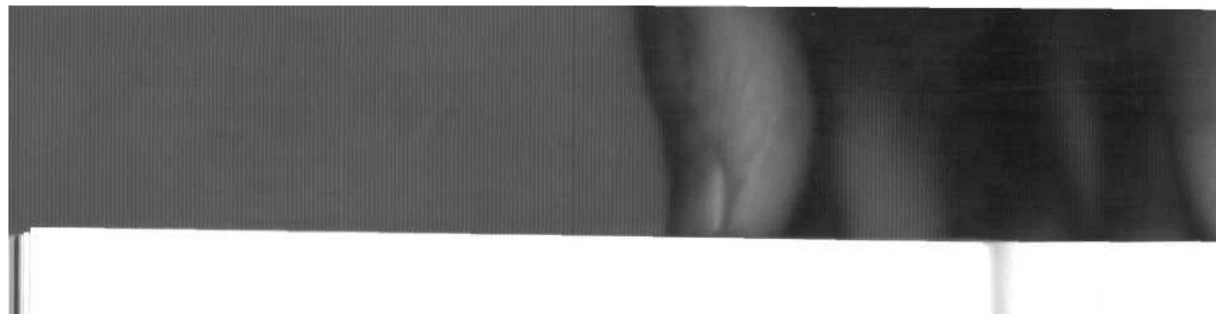
Ei nu aveau pe nimeni pe pământ la care să alerge cu durerile lor. Şi chiar dacă ar fi avut, ar fi fost tot în zadar, căci cei care îi prigoneau aveau putere în toată ţara. La cine să meargă? După nereuşita încercare de a fugi a celor doi mai mici din grupul lor, au renunţat la orice gând de evadare.

în ciuda tuturor împotrivirilor, Iosif a continuat să fie un exemplu de încredere în Dumnezeu pentru ceilalţi. Pe cât de înfocat se împotrivise Lui Dumnezeu în alte timpuri, pe atât de devotat îi slujea acum, întărind şi încurajând mica turmă care se adunase în jurul său.

ULTIMELE ZILE ALE ORFELINATULUI

Viaţa la orfelinat se înrăutăţea tot mai mult, nu doar pentru micii creştini, ci şi pentru ceilalţi. Foametea şi bolile erau o problemă tot mai mare din vreme ce lucrătorii nu aveau nicio preocupare pentru cei în grija lor, ignorând orice nevoie a acestora. Autorităţile locale nu ofereau deloc atenţie orfelinatului, iar autorităţile centrale erau prea ignorante faţă de problemele din provinciile îndepărtate. Mulţi dintre copii au

murit fie de foame, fie de bolile care vin odată cu malnutriţia.
Vechii lucrători creştini nu puteau să-i ajute pe micuţi. Le-a fost interzis să îşi arate faţa la instituţie sau să locuiască în apropiere, ca nu cumva să aibă vreo influenţă asupra copiilor. Totuşi, în ciuda acestei interdicţii, unul din binefăcătorii orfelinatului riscă arestul, făcând o vizită la orfelinat ca să vadă suferinţele copiilor. Aceştia se jucau în
75
curte când l-au observat în drum. Cu un strigăt de bucurie, ei năvăliră spre el, deşi aveau şi ei aceeaşi interdicţie de a nu se întâlni cu foştii lucrători.
Flămânzi şi slăbiţi, aceştia arătau ca nişte stafii îmbrăcate în zdrenţe. înconjurându-l din toate părţile, ei îl rugau plângând să îi ia de acolo. Inima acestui prieten al copiilor se strânse şi plânse alături de micuţii lui atât de dragi.
Un oficial comunist, preşedinte al Inspectoratului Muncitoresc pentru Agricultură, care se întâmpla să fie prezent la orfelinat atunci, a fost martor la scena aceasta şi îl aborda pe acest vizitator. în puţinele cuvinte pe care le schimbă cu acesta, îşi oferi sprijinul într-o acţiune de a-i scoate pe copii, şi în special pe cei creştini, din Orfelinat, fie chiar şi pe o cale ilegală.
Rămâne un mister dacă într-adevăr a fost mişcat de suferinţa copiilor şi de dârzenia lor de a rămâne credincioşi Dumnezeului lor, sau dacă era pur şi simplu un şiretlic pentru a-i prinde pe foştii lucrători de la orfelinat. Oricare i-ar fi fost motivul, o astfel de operaţiune ar fi fost un risc nebunesc. Să îi scoată în secret ar fi fost imposibil şi nu era nicio cale legală pentru a face aceasta. Scopul autorităţilor comuniste era să ridice o generaţie de oameni care să nu aibă teamă nici de Dumnezeu, nici de iad, şi care ar fi capabilă să răspândească pretutindeni în lume propaganda comunistă. De aceea nu i-ar fi lăsat cu niciun chip pe copii în mâinile creştinilor, deşi vedeau pericolul iminent din orfelinat.
Singura cale de scăpare era prin rugăciune, stăruinţă arzătoare înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar El putea să schimbe situaţia nenorocită a acestor copii.
76
„Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins." (Daniel 3:17).
77

IZBĂVIREA

Credinţa acestor copii în Domnul Isus şi rugăciunile lor nu au fost în zadar. El le-a auzit şi le-a dat un răspuns, izbăvindu-i la timpul ales de El şi în felul stabilit de El; şi tocmai această cale a părut stranie în ochii multora care nu au înţeles-o.

Pentru că foametea nu mai contenea, autorităţ le au fost obligate să închidă multe dintre orfelinatele şi azilele, care sufereau din această pricină. Printre ele s-a aflat şi acesta. Copiii care mai aveau rude în viaţă au fost trimişi la acestea. Cei care nu aveau au fost trimişi prin satele alăturate ca localnicii de acolo să aibă grijă de ei prin rotaţie, fiind obligaţi de către autorităţi să facă acest lucru. Doar cei mai mici au fost trimişi în alte orfelinate comuniste.
în felul acesta aceşti micii urmaşi ai lui Hristos au fost scăpaţi de suferinţa din orfelinat, ajungând să fie crescuţi de ţărani.
79
Ce s-a ales de ei nu ştim. Mai sunt încă în viaţă? Şi-au păstrat credinţa în Dumnezeu? Sau oare L-au uitat pe Cel pentru care au suferit, iar lumea i-a dus departe de El? Nădăjduim că nu!
Din cauza circumstanţelor politice am pierdut urma acestor copii, cu excepţia câtorva care au fost trimişi într-un anume orfelinat şi a lui Iosif.
Cam la şase luni după ce orfelinatul a fost închis, doi vechi binefăcători ai copiilor au făcut o vizită unor cunoştinţe dintr-un oraş învecinat. Au bătut la uşă, dar neprimind niciun răspuns, au deschis uşa şi au păşit înăuntru. Aveau să afle mai târziu că proprietarul fusese evacuat şi locuinţa a fost transformată în casă de copii.
într-o cameră au descoperit câţiva copii. Era mijlocul iernii şi, cum câteva ochiuri de la geam erau sparte, în cameră domnea un frig pătrunzător. Câţiva stăteau chiar pe podea, cu nişte cârpe pe ei în loc de hainele groase potrivite unei asemenea vremi. Cei mai mulţi aveau inflamaţii puternice la ochi şi chiar puroi. în mijlocul camerei era întinsă o zdreanţă de pătură pe care zăceau trei copii scrijeliţi, pe moarte.
Chiar atunci intră pe uşă o infirmieră. Crezând că vizitatorii erau oficiali comunişti, ea începu cu explicaţiile foarte repede.
— Uitaţi la ei, zise ea. Puştanii mor iute aşa, doar pentru că sunt foarte încăpăţânaţi! Au fost trimişi aici de la un orfelinat care s-a închis. Erau aşa de bine infectaţi cu otravă religioasă, că ne-a fost imposibil să le-o scoatem din cap! Se rugau des în prezenţa celorlalţi şi aveau o aşa mare influenţă asupra lor, încât a trebuit să-i izolăm după cum şi vedeţi...
O durere apăsătoare se furişă în inimile acestor vizitatori.
80
înaintea lor se aflau micii lor copii de care s-au îngrijit, murind acum ca martin. Fiind neputincioşi să le uşureze suferinţele în vreun fel, le-a rămas să înalţe o rugăciune pentru ei rostită în adâncul inimii.
Dintr-odată, una dintre fetiţe îşi deschise ochii şi de pe buzele ei muribunde şopti ceva.
— Ai venit să mă iei, drag Isus? O ducem aşa de rău aici şi „taţi" nu-i cu noi. Ia-ne degrabă, Isuse. I-ai luat deja pe Vasile şi pe Petru - acum ei sunt cu Tine. Ia-mă şi pe mine - oh, vreau să fiu cu Tine! Oh, e aşa de bine acum, rosti ea după o pauză, ce luminos... şi... ce cald...
Ultimele cuvinte se stinseră pe buzele ei vinete, iar ochii îi rămaseră pironiţi pe ceva, aflat undeva în depărtare. Un spasm îi scutură întreg trupul - duhul curat al unui copil părăsise acel trup slăbit de suferinţă.
La puţin timp după aceea, şi ceilalţi au urmat-o, părăsind lumea aceasta în acelaşi fel, ca să meargă la Domnul Isus.81

Utf *TAHAR*

Aproximativ doi ani după aceste întâmplări, în după-amiaza unei zile, o tânără slujnică spăla vase în casa unui ţăran, fredonând cu o voce înceată o cântare creştină, un imn drag credincioşilor ruşi. Cântecul ei atrase atenţia unuia dintre oaspeţi, care mânat de trezirea unor vechi amintiri, veni în bucătărie şi o întrebă pe tânăra fată cine o învăţase cântarea.
— Vin din satul M., cam la treizeci de kilometri depărtare, răspunse cu voioşie fata,

oprindu-se un moment din lucrul ei. Familia mea întreagă locuieşte acolo şi noi toţi cântăm aceste imnuri - ne sunt aşa de dragi. Ne şi rugăm de asemenea. Cei din sat ne spun „stundişti", „evanghelici" şi multe alte nume; însă preoţii spun că suntem „eretici"! Dar noi credem că Domnul Isus a murit pentru noi şi pentrj că îi slujim Lui, nu ne pasă cum ne numesc oamenii. Fratele meu Iosif ne-a învăţat toate acestea. Cu ceva ani în urmă a

fost trimis la un orfelinat şi acolo L-a cunoscut pe Domnul Isus. Când a fost trimis înapoi acasă, el a venit, ne-a citit din Noul Testament şi ne-a învăţat aceste cântări. La început, mamei şi tatei nu le-au plăcut deloc - chiar îl certau pentru asta. Nu vreau să asculte ce citea el, însă Iosif a continuat să se roage pentru ei. După un timp părinţii au început să asculte câte puţin. în cele din urmă, mama şi tata, urmaţi de noi toţi fraţii, am crezut ce scrie în Evanghelie şi am început să ne rugăm şi să învăţăm cântări. Acum mulţi alţii se adună acasă la noi, uneori chiar şi patruzeci-cincizeci, ca să-l audă pe Iosif citind din Noul Testament.

Sfârşind istorisirea, tânăra se întoarse la vasele pe care le spăla.

O bucurie deplină se revărsă în inima acestui om în timp ce asculta aceste veşti binevenite cu privire la Iosif. Acest şchiop, considerat de mulţi ca fiind un băiat bun de nimic, şi-a predat inima în totalitate lui Isus Hristos şi acum se dovedea a fi un ucenic credincios şi plin de zel. Mântuit, născut la o viaţă nouă, el a fost o unealtă în mâna Domnului spre mântuirea multora, mai întâi la orfelinat şi apoi în familia şi satul său.

Rugăciunile necurmate ale lucrătorilor de la orfelinat nu au rămas fără rod. Dragostea lor pentru băiat nu a fost în zadar.

„Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânţa, se va întoarce cu veselie, când îşi strânge snopii."

(Psalmul 126:5, 6)

UN ULTIM CUVÂNT t>iH PARTtA AUTORULUI

Fie ca rugăciunile tuturor creştinilor de pe pământ să se înalţe spre tronul de har pentru milioanele de copii din Rusia, care cresc fără să audă despre Hristos, fiind educaţi în spiritul ateist, urând tot ce este curat şi sfânt.

Iar voi, părinţi creştini, gândiţi-vă la o ţară imensă, în care mii de creştini nu pot să-şi înveţe copiii despre Dumnezeu şi nici nu le pot oferi o educaţie creştină fără să fie sub ameninţare.

Vă daţi seama că această învăţătură ateistă are o influenţă mare în şcoli? Este copilul vostru pregătit să înfrunte situaţia acestor vremuri?

Fie ca izbăvirea să vină în curând! Izbăvire pentru Rusia! Fie ca rugăciunile voastre să-i amintească şi pe creştinii de acolo! Şi Domnul să nu îngăduie ca aceeaşi situaţie să câştige teren în lume.

Nota editurii: Acest fragment este luat din ediţia originală publicată în 1931. Deşi multe lucruri s-au schimbat de atunci, mai este un adevăr profund în aceste cuvinte.

ALTE CĂRŢI DE ACELAŞI AUTOR APĂRUTE LA EDITURA NOASTRĂ:

„Iudita"

„Willie îl cunoaşte pe Hristos

CUPRINS